Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

12

JOI, 19 MARTIE 1970, ANUL IV

(130)

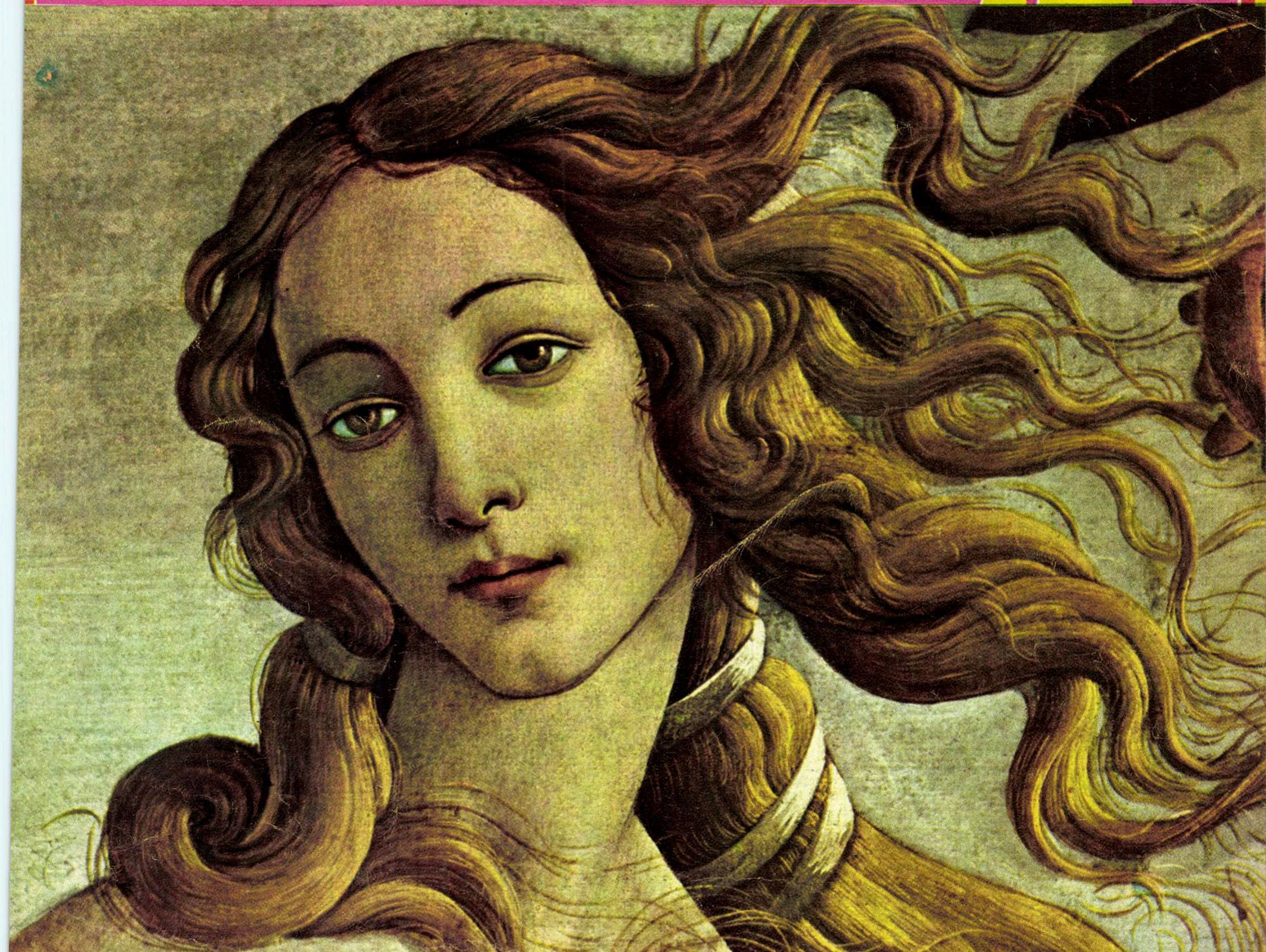

▲ Sandro Botticelli

NAȘTEREA LUI VENUS (DETALIU)

În acest număr:

CUTEZĂTORII ȘI «CERBUL de aur» (pag. 10—11)

AGENDĂ

Luni dimineața a sosit în țara noastră, la invitația Consiliului Național al Organizației Pionierilor, în vizită de schimb de experiență o delegație a Uniunii pionierilor din R.S.F. Iugoslavia, condusă de Emil Paravina, președintele Adunării Federale a Uniunii pionierilor.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«Poate că eu în anul 2000 voi fi cosmonaut. Așa aș vrea să arate planeta pe care o voi descoperi: veselă, primitoare, cu culori vii, care să nu dezamăgească pe nimeni».

M.S. — București

Mi-au amintit cuvintele de mai sus, deopotrivă, venirea noului anotimp și anunțul concursului de desene pe care revista îl lansează în pagina alăturată. Metaforă măiastră a Primăverii, copilăria însăși ne dă ghes să așternem într-un colț al revistei, un gînd, o invitație, un îndemn. Să fie oare adevărat că acea planetă ademenitoare, pe care am vrea s-o cunoaștem mai mult și mai mult, se află la capătul unor impresionante traiectorii galactice? Oare bătrînul și frumosul nostru Pămînt, pe care atîția oameni l-au și contemplat de pe alt corp ceresc, nu rămîne mai departe *leagănul* nostru primordial, *vatra* nestemată a atîtor și atîtor comori și năzuinți?

Planeta pe care vă invităm, dragi cutezători, să o descoperim împreună, este planeta-alfa a dragostei și bucuriei noastre, a sentimentelor prietenești ce ne leagă de toți fiii Pămîntului, de pe toate meridianele.

Veselă, *primitoare*, împodobită cu *culori vii* — iată planeta visată nu numai de cel care își explicita desenul la concursul «Eu în anul 2000», prin cuvintele din motto-ul nostru. Corpul ceresc pe care viețuim, și unde cei peste un miliard de copii și adolescenți reprezintă nu numai metafora Primăverii dar și a Viitorului, cunoaște, astăzi, ici-colo, pe lîngă zborul limpede al păcii, pe lîngă febrilitatea anilor fericiți de învățătură și vise, atîtea și atîtea fețe întunecate ale durerii.

«Pretutindeni trăiesc copii» — sună titlul unei rubrici din *Cutezătorii*. Un miliard de copii și adolescenți trăiesc și cresc, odată cu noi, pe bătrînul și însoritul nostru Pămînt. Culorile ochilor, ale părului, ale pielii, ale veșmintelor, ale peisajelor în care trăiesc reprezintă pretutindeni o uriașă reverberare de curcubeie. Lumina copilăriei este una singura.

Desenați-ne — așa cum o cunoașteți, așa cum v-o închipuiți — fața multicoloră a Pămîntului, văzută totdeauna cu ochii copilăriei. Desenați-ne tot ce credeți voi că posedă mai emoționant, în ființă, în năzuinți, în mediul în care trăiesc, cei un miliard de semeni ai voștri.

Dincolo de cele 50 de premii și mențiuni, ne așteaptă un cîștig mult mai mare: de a simți cum inimile tinere au aceeași vibrație nestăvilită, pe toate continentele.

Mihai Negulescu

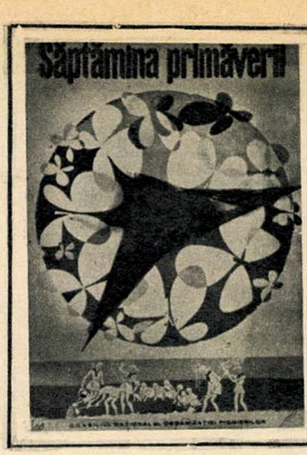
Săptămîna primăverii
CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

FIECARE PIONIER -- UN POM, O FLOARE!

Priviți în jurul vostru: apar primele fire timide de iarbă tînără, mugurii copacilor sînt gata să ne dăruiască miracolul din fiecare an al înfloririi. Dragi cutezători, ne adresăm vouă, tuturor: **sporiți bogăția și frumusețea plaiurilor patriei!** Consiliul Național al Organizației Pionierilor lansează «**Săptămîna primăverii**», ediția 1970. Porniți așadar la lucru îndată ce comandanții voștri vor socoti că împrejurările climaterice din localitățile voastre sînt cele mai potrivite pentru plantarea puieților și a florilor!

Fiecare cutezător — un pom, o floare!

Redacția

VERFIX
EXAMINATOR CIBERNETIC ?

Cutezătorii

O clasă cu bănci noi-nouțe, deasupra cărora se văd obișnuitele cărți și caiete pe care le întîlnim în orice școală și care, împreună cu mirosul plăcut de cerneală (înlocuită acum tot mai mult de practicul creion cu pastă) completează ambianța, universul firesc al oricărui elev. Și totuși, aici, în această școală, găsim ceva neobișnuit. Pe fiecare bancă, în fața fiecărui școlar, se află cîte un mic tablou de comandă, cu butoane ca la mașina de scris, reprezentînd numerele de la unu la zece și literele de la A la Z. Și acum...

O întrebare pusă de profesor elevilor, tuturor sau în parte, își găsește răspunsul într-un mod original: datele, străbătînd rețeaua nevăzută de fire ce pornesc din șirul băncilor, se înmagazinează în memoria unui «dascăl» cibernetic, fixat la catedră.

Avînd o concepție originală, **VERFIX — complexul de verificare și fixare a cunoștințelor** — ce se experimentează deocamdată în București — oferă posibilitatea unei verificări directe și rapide a elevilor, contribuind totodată la întărirea puterii lor de judecată, ajutîndu-i să-și definească personalitatea. Autorii acestei invenții: prof. **CONSTANTIN PREDA** și **inginer LIVIU SELEMEREANU**.

19 MARTIE 1914. A murit Ștefan Gheorghiu, **conducător de seamă al clasei muncitoare din România (n. 1879). Fiu de muncitor, el însuși muncitor, Ștefan Gheorghiu și-a închinat întreaga sa viață luptei revoluționare. El a avut o contribuție de seamă la organizarea sindicatelor din România și a luat partea țăranilor în timpul răscoalei din 1907. Pentru activitatea sa revoluționară a avut de suferit prigoana poliției, fiind de multe ori arestat.**

25 MARTIE 1970. Se împlinesc 85 de ani de la nașterea originalului scriitor Matei I. Caragiale **(m. 1936), fiul lui I.L. Caragiale.**

25 MARTIE 1970. Se împlinesc 30 de ani de la moartea compozitorului și dirijorului român I. Nonna-Otescu **(n. 1888). Și-a făcut studiile muzicale la conservatorul din București, avînd ca profesor pe D.G. Kiriac — și apoi la Paris. Nonna Otescu este autor a nenumărate poeme simfonice, a unui balet și a unei opere comice: «De la Matei citire».**

CALENDAR

MARTIE

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Cutezători LA VÎRSTA DE AUR

— ...Sînt născut în anul 1867 — își începe povestirea generalul-locotenent în rezervă, Jacob Zadik.

— **Așadar, la respectabila dumneavoastră vîrstă de 103 ani, după o viață închinată uneia dintre cele mai nobile îndeletniciri — apărarea patriei — ce ne puteți spune despre spiritul cutezător al omului din toate timpurile?**

— Eu gîndesc că actul de curaj e exprimarea unei atitudini. Este o nobilă mărturisire a omului către sine, a ta către tine însuți, către ai tăi, către pămîntul patriei tale, o trăsătură a caracterului, în care egoismul dispare și se afirmă doar spiritul de devoțiune către omul din fața ta, către cei aflați în primejdie, care au nevoie de ajutorul, de fapta ta.

— **Ați urmărit, desigur, și dumneavoastră, zborul oamenilor în cosmos și primii pași ai omului pe Lună. Ce gîndiți despre aceste înfăptuiri?**

— Sînt isprăvi care depășesc așteptările mele și, firește, ale tuturor oamenilor din generația mea. Socotesc această realizare drept marea minune a contemporaneității. Curajul omului, ca produs al civilizației pămîntești, s-a dovedit din nou o însușire valoroasă, fără de care multe înfăptuiri ar fi rămas doar visări ale omenirii.

— **Ce îndemnuri adresați școlarilor și pionierilor din patria noastră?**

— **Nu numai lor, ci tuturor oamenilor** din patria noastră socialistă, să fie cutezători, pentru ca prin întreaga lor atitudine să-i ajute pe oameni să făptuiască ei înșiși acte de curaj; să se călăuzească de ceea ce promovează curajul în toată noblețea sa, pentru a-și apăra demnitatea și să-și treacă entuziasmul atît prin gîndire, cît și prin sentiment. Spiritul cutezător și actul de curaj nu trebuie să fie o demonstrație în sine, un spectacol, ci afirmarea hotărîtă a unei idei nobile, generoase.

V. Firoiu

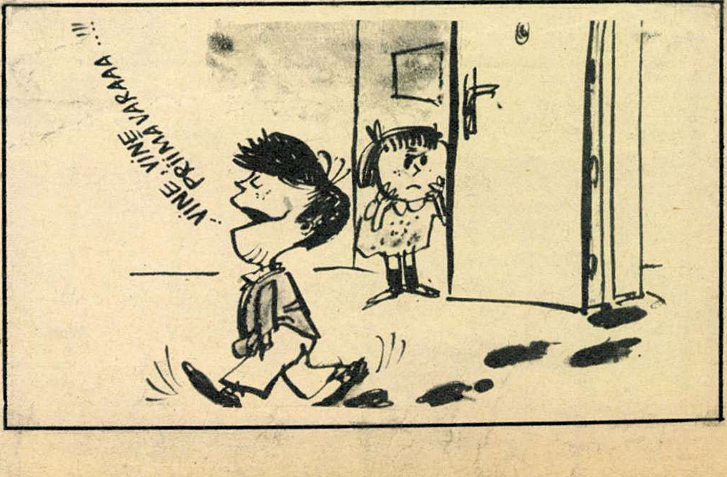
VINE, VINE PRIMA VARAAA...!!!

UN MARE CONCURS DE DESENE ALE COPIILOR

„Meridianele prieteniei"

În primăvara care începe, voi și cei de seama voastră, de pe toate continentele, cu jocurile și năzuințele voastre, aduceți lumii o bucurie profundă, mereu împrospătată.

Voi, dragi cutezători, pe care patria vă crește în spiritul stimei și prieteniei pentru copiii celorlalte popoare, știți multe — și doriți să știți și mai mult — despre semenii voștri de pe alte meridiane.

Cum trăiesc acești prieteni din depărtare? Cum arată la chip, la veșminte? Care sînt tradițiile și obiceiurile lor? Cum învață? Ce jocuri preferă? Și — mai cu seamă — ce năzuințe îi animă, care sînt gîndurile voastre pentru ei?

Așteptăm să ne vorbiți despre toate acestea cu limbajul culorilor și-al fanteziei, participînd la concursul de desene cu tema: «Prietenia cu copiii de pe toate continentele».

Concursul se desfășoară în perioada 19 martie — 3 mai a.c.

Desenele voastre vor trebui să aibă mărimea de 21 × 30 cm și să fie executate în 3—4 culori, în acuarelă sau cu creioane colorate.

REVISTA «CUTEZĂTORII» OFERĂ:
10 (zece) premii I, cîte un ceas de mînă
10 (zece) premii II, cîte o trusă de pictură
10 (zece) premii III, constînd din cărți și albume de artă.
20 (douăzeci) mențiuni — acuarele, truse «Carioca» etc.

IMPORTANT!

Zece dintre desenele selecționate de un juriu de specialitate vor fi trimise la Paris unde, alături de desenele primite și din alte țări vor participa la faza internațională a concursului, organizată de Oficiul European al UNICEF (United Nations Children's Fund — Fondul Națiunilor Unite pentru copii).

Un juriu internațional care se va reuni la Paris în jurul datei de 15 septembrie, va selecționa 20 dintre cele mai bune lucrări. Autorii acestora vor primi marele premiu UNICEF, care constă în cîte o călătorie la Paris, la New York, în Africa, în Asia sau în diferite țări europene.

UNICEF mai anunță posibilitatea ca, din lucrările premiate, să se selecteze unele desene pentru a fi tipărite sub formă de felicitări și calendare UNICEF, pe anii 1972 și 1973.

O SURPRIZĂ PENTRU CONCURENȚII DIN ROMÂNIA!

La premiile oferite de revista «Cutezătorii» se adaugă din partea UNICEF următoarele premii speciale:

O păpușă «Bella» (care vorbește și merge) pentru cel mai frumos desen realizat de către o concurentă.

Un tren electric «Trix» pentru cel mai frumos desen realizat de un băiat.

Toți cei 50 de premiați și menționați vor primi și cîte un creion «Computer-UNICEF».

DE REȚINUT!

Lucrările le veți trimite atent ambalate, în plicuri format mare, pînă la data de 3 mai a.c. pe adresa: Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii, nr. 1, București, cu mențiunea «MERIDIANELE PRIETENIEI».

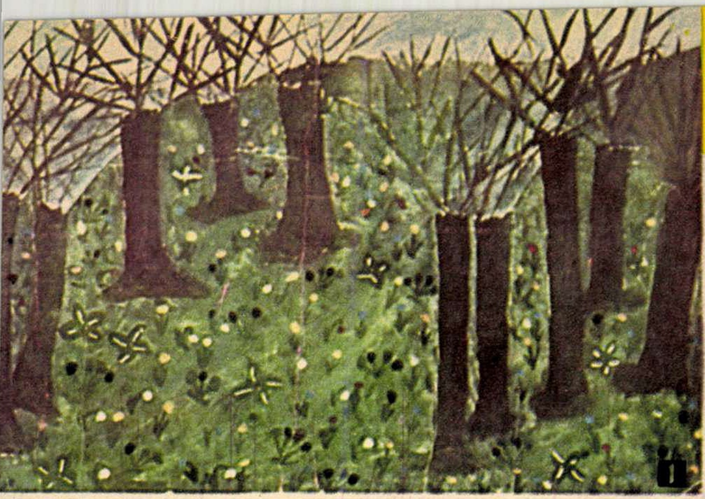

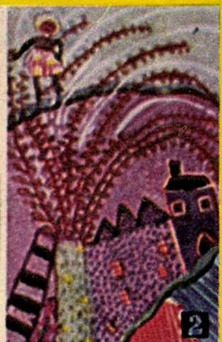

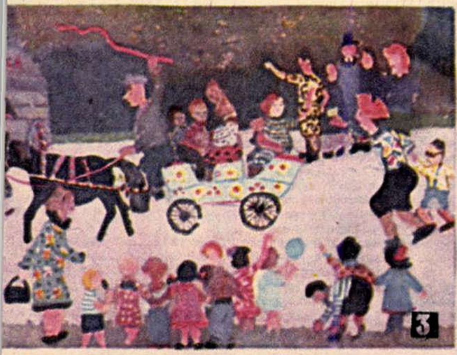

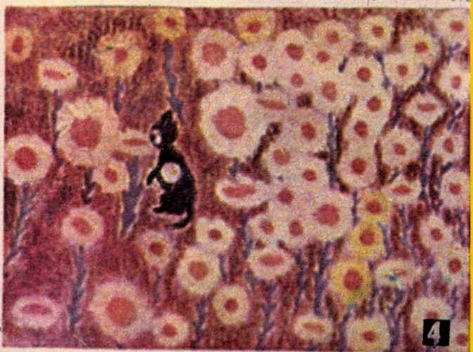

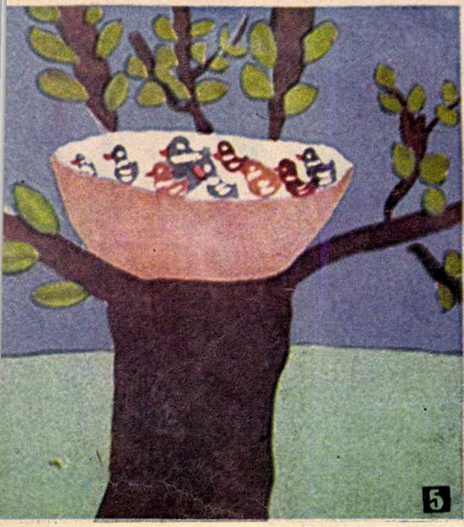

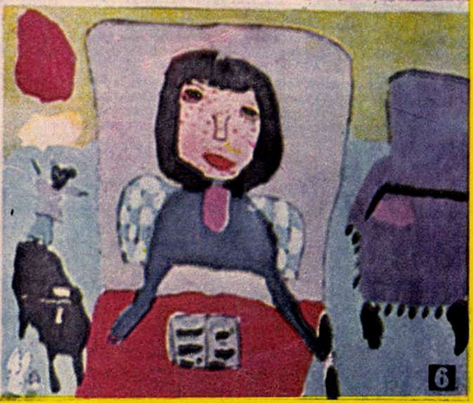

COPIII DESENEAZĂ

1 SILVIA COTORAN — România — Primăvara în pădure
2 FRANÇOISE BUMINO — Franța — La cules de vișini
3 IRA ZARON — U.R.S.S. — Cu căruța
4 PIRIO AHONEN — Finlanda — Pisicuța mea la plimbare
5 VERA BRADACI — Iugoslavia — Împreună în cuib
6 MITCHEL MANINA — Anglia — În convalescentă

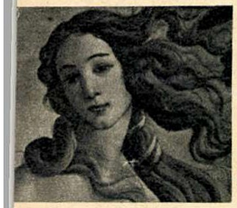

Sandro Botticelli

Este greu de presupus un chip mai frumos decît acesta (vezi coperta revistei) al zeiței dragostei din celebra reprezentare a legendei mitologice a nașterii lui Venus din spuma mării. Cînd veți învăța puțină filozofie, veți afla și veți înțelege atunci că unele dintre capodoperele lui Botticelli — «Primăvara», «Marte și Venus», «Nașterea lui Venus» — sînt aluzii directe la idealul platonician de frumusețe și iubire. Umanismul Renașterii italiene descoperea valorile antichității. Botticelli, fiul unui simplu cizmar, ajunsese, pasionat de pictură, unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai școlii florentine din quattrocento. Cînd a pictat aceste tablouri se afla în plină maturitate artistică, la apogeul creației. Priviți detaliul din reproducerea noastră și e de ajuns ca să observați precizia și grația contururilor, limpezimea și strălucirea culorilor, expresia de nobilă și, totuși, ciudată frumusețe stranie a chipului — trăsături caracteristice stilului botticellian. Totul este atît de real și aparține parcă, cu toate acestea, unei vieți de vis. Aș spune că e o transfigurare a realității, năzuind spre ideal, spre perfecțiune. Perfecțiunea pe care Botticelli a atins-o, fascinîndu-ne și astăzi, după sute și sute de ani.

HORIA HORȘIA

1) Descrieți tabloul întreg și numiți cunoscutul muzeu din Florența unde, alături de numeroase opere de Botticelli, se află și acesta.

2) Cum se numește cel mai de seamă reprezentant al literaturi Renașterii italiene și celebra sa operă pe care Botticelli a ilustr cu nemuritoare desene și gravuri?

CUPON 2
SERIA A II-a

TREI SCENE ÎŞI AŞTEAPTĂ ACTORI

VOIEVODUL IONICĂ DE DRAGODANA ●
CUM S-A ACCIDENTAT PRINŢESA? ●
FLORILE TALENTULUI SE CULEG PRIMĂVARA ●

Peste cîteva zile, cele mai bune formaţii de teatru din şcolile din ţară îşi vor da întîlnire pe o singură scenă. Oraşul de la poalele Ceahlăului — Piatra Neamţ îi aşteaptă pe şcolarii actori. Teatrul din localitate se pregăteşte să-i găzduiască în confruntarea etapei finale. Nouă nu ne rămîne decît să urăm tuturor echipelor artistice pionereşti, care se vor întrece în zilele vacanţei de primăvară şi pe scenele teatrelor din Bucureşti şi Braşov — mult succes!

Gongul poate să anunţe: premieră în Festivalul teatrului şcolar.

Maistrul peruchier este neîntrecut, dar o mînă pricepută ca a lui tot mai găseşte cîte ceva de aranjat înainte de a intra în scenă.

Încă de astă-toamnă, o dată cu şcoala au început căutările. Mai întîi o piesă «grozavă», cum doreau ei. Apoi, au început migăloasa muncă de confecţionare a costumelor, a decorurilor, învăţarea rolurilor şi repetiţiile...

Tot aşa, cu pregătiri, a trecut un trimestru, o vacanţă şi cel de al doilea trimestru, care aproape se încheie. Acum totul este pregătit. Gongul care ne anunţă solemn intrarea în miraculoasa lume a scenei poate să bată, să anunţe: avanpremiera!

Ssst! Sîntem în lumea basmului. În acele ţinuturi în care Cotoşman — Motanul Încălţat şi prietenul său, Ionică, întîlnesc doi mîndri paji împărăteşti. Mîndri, mîndri, nimic de zis, dar veşmintele lor înzorzonate îi împiedică să-l ajungă pe iepuraşul Fulg de nea. Cotoşman, mai sprinten, îl prinde. Îl face prizonier.

De undeva, trîmbiţaşii cetăţii vestesc apropierea unui viteaz. Majordomul palatului anunţă:

— Voievodul Ionică de Dragodana!

Ionică şi isteţul său tovarăş aduc prea frumoasei domniţe cel mai grozav dar — iepuraşul alb. Pătrund timizi în sala tronului dar, culmea, domniţa nu-i nicăieri. Ce s-a întîmplat?

Curioşi, ne apropiem de această lume a basmului: dar nu, nu pătrundem în ţinuturile ei. Rămînem în culise. Extraordinar! Toată lumea este alarmată.

— S-a accidentat prinţesa!

— Cum aşa?

— Coroana-i de vină, e prea mare!

— I-a căzut pe nas!

— Nemaipomenit!... şi trebuie să intre în scenă!

— Repede, repede, să vină marchizul...

Cîteva clipe... şi domniţa este la locul ei, în marea sală a palatului. Înduioşată pînă la lacrimi (care nu se uscaseră încă, din culise pînă aici) prinţesa primeşte darul voinicului.

Nemaiauzitele peripeţii ale lui Cotoşman şi ale lui Ionică nu se încheie aici. Ei mai trec prin multe întîmplări, din care descoperă puterea oamenilor de a munci, de a face viaţa mai bogată, mai frumoasă, mai veselă...

Cine sînt cei care, cu puterea talentului lor, ne-au dus în minunata lume a basmului? Să vi-i prezint: Elena Oană, Emma Dinu, Mircea Stoica, Costel Neagoe, Narcis Ioanin, Rodica Vărzaru. Elena Văduva şi mulţi alţi pionieri şi elevi, membri ai echipei de teatru de la Şcoala generală — Roşiori, comuna Vînători, judeţul Mehedinţi.

— Hai, stăpîne, cumpără-mi cizmele, că de mare ajutor ţi-oi fi...

La sfîrşitul spectacolului — un zîmbet de la interpreţi.

realizat de LIDIA NOVAC
Fotografii: GRIGORE PREPELIȚĂ

Eu sînt Motanul încălțat.

Cine ești tu, cutezătorule?

Te cunosc de mult. Și, iartă-mi lipsa de modestie, cred că te cunosc bine.

Lasă-mă să încep cu un truism (cu un adevăr banal, adică): eu însumi am fost copil, am avut vîrsta ta. Mai întîi te cunosc din amintire, din imaginile pe care, prin vreme, mi le redeșteaptă copilul care am fost eu odată.

Apoi te cunosc pentru că fiii mei sînt de vîrsta ta; te cunosc, privindu-i pe ei.

În sfîrșit, te cunosc pe tine, elevul, pionierul de azi, cel căruia această revistă, și noi toți, împrumutînd cuvîntul de la ea, îți spunem cutezător. Am făcut cunoștință cu tine la școală, în tabere, în drumeții, la cercuri, la olimpiade, pe stradă, pe stadion — și dacă îmi promiți că nu mă etichetezi drept un sentimental incorijibil, adaug: în propria mea inimă.

Ceea ce o să-ți mărturisesc azi, n-am nici o îndoială, o să ți se pară curios. Știi, m-am gîndit că s-ar putea ca eu să te cunosc chiar ceva mai bine decît te cunoști tu însuți. Și nu numai pentru că am fost copil și am copii, pentru că, deci, sînt un om matur, cu experiența vieții. Nu glumesc: am mai mult timp să mă gîndesc la tine, decît ai tu! În fond, aceasta e meseria mea: să mă gîndesc la tine. Ocupațiile tale sînt altele: trebuie să înveți, să te joci, să visezi... Nu prea ai vreme să te cunoști, să afli cine ești.

Iată de ce întrebarea: **Cine ești tu, cutezătorule**? *mi-o pun mai puțin mie și mai mult ție.*

M-ar bucura dacă aș izbuti, după o vreme, ca, tot descoperindu-ți cîte o părticică din tine, să ajung să cred că te cunoști mai bine decît acum, că știi mai multe despre tine.

Dar, poate îți vine să-mi spui: «Foarte frumos, din partea dumitale, nene, ești plin de intenții bune, dar la ce-mi slujește mie să mă cunosc mai bine? Crezi că fără asemenea cunoștințe, nu se poate trăi?»

Da. Așa cred. Cred că nu se poate trăi fără să știi cine ești, de unde vii, încotro te duci.

Și tu ești mai mult decît un simplu elev, unul din milioanele de pionieri. Ești cetățeanul de mîine.

Și vii de mult mai de departe decît de acasă, de pe strada ta, din orașul tău. Vii din istoria acestui popor.

Și mergi mult mai departe decît te va duce, într-o zi, profesia aleasă, sau, în fiecare zi, viața. Mergi spre steaua unui ideal înalt, pe un drum care nu se sfîrșește niciodată.

Dar, poate acestea sînt cuvinte prea mari. Și eu vreau să stau de vorbă cu tine, folosind cuvinte obișnuite.

Îți dau întîlnire la această rubrică întîmpinîndu-te cu întrebarea: **Cine ești tu, cutezătorule?**

OCTAV PANCU-IAȘI

RUBRICA UNDE SCRIEȚI VOI!

BUNĂ ZIUA! VĂD CĂ SÎNTEȚI PUNCTUALI LA ÎNTÎLNIREA NOASTRĂ! DECI, DIALOGUL POATE SĂ ÎNCEAPĂ. DESPRE CE? IATĂ:

- **O întîmplare cu haz și... fără!**
- **Un viitor «cutezător»**
- **Stejarul secular**
- **Și... cîteva opinii personale!**

„TURIȘTII"

Dintre ultimele întîmplări petrecute în clasa noastră, una le pune capăt la toate. Un coleg, care în urma unei nefericite «întîmplări» este nevoit să repete clasa, într-una din zile, după cursuri, a plecat la gară, luînd cu el pe încă unul dintre băieți. Aici, nici una, nici două s-au urcat amîndoi fără bilete în personalul București-Craiova și, fără nici o piedică, au ajuns în orașul Roșiorii de Vede. După ce au hoinărit, neavînd ce mai face s-au gîndit că e cazul să se întoarcă acasă. Dar, de data aceasta lucrurile n-au mai mers ca la ducere. Aproape de stația Măldăieni a venit controlorul. Au fost dați jos. «Voiajorii» noștri s-au văzut în fața unei situații la care nu se gîndiseră pînă atunci: erau nevoiți să facă o excursie... pe jos. După cîteva ore de mers, înciudați și obosiți și-au făcut apariția în sat. Eu am vrut să le iau și un scurt interviu în legătură cu incursiunea lor, dar mi-au răspuns scurt și fără chef: «Nu dăm interviuri!»

FLORICICA DOBRE, Școala generală nr. 1, cl. a VII-a, Mihăiești, județul Olt.

REPORTER CLUB!

«Cel mai tînăr locatar al blocului nostru»

Foto: ION TOLAN, cercul foto al Casei pionierilor Turda.

CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX

De un lucru nu mă pot plînge: de scrisori. *Poate n-o să mă credeți, dar în ultimul timp, poștașul le aduce cu... sacul. N-am făcut o figură de stil, fiți convinși! Este vorba de un sac ca toți sacii. Și-atunci, mi-am zis (pe bună dreptate): «Oh, ce greu o să-mi fie să aleg «Rozeta săptămînii» și cîte alte rozete bune vor aștepta publicarea!». Gîndindu-mă așa, m-am apucat cu hărnicie să citesc zeci și zeci de scrisori trimise de voi. Ei, și-acum, pot să recunosc, fără modestie, c-am aflat tot ce se poate afla despre iarnă: cu[illegible]ste cu sania și cum este sub sa[illegible] ce spun fetele despre «specialiștii» în bătălia cu bulgării de zăpadă, cum se ridică castelele de zăpadă etc. Zăpadă, zăpadă și iar zăpadă! Nici de desene nu duc lipsă: flori, vaze, Făt-Frumos, pomi, cap de fetiță (nu-mi explic cum se repetă la diferiți copii același «cap», poate o fi din vreun manual?). Atunci ce mai vreau? «Rozete» dragi prieteni! Fapte deosebite, întîmplări petrecute între colegi, știri senzaționale (că un elev, mai slab la învățătură a reușit perseverînd în studiu să ia nota maximă, nu credeți că este senzațional?), curiozități din zona unde trăiți, noutăți care vă întîmpină la fiecare pas și, de ce nu, descoperiri proprii (elevii de la Școala generală din Satul Nou, județul Arad, de pildă, au descoperit la 4 km depărtare de sat la Movila turcească, într-un zid de cărămidă, o statuie de o formă ciudată, care este acum în atenția specialiștilor). Deci, pe curînd prieteni. Cu mai multă ingeniozitate, cu mai mult spirit de observație. Și... nu uitați concizia de care trebuie să țineți seama în alcătuirea corespondențelor voastre.*

REPORTERUL PIX

RADARUL ROZETELOR"

STEJARUL LUI MIRCEA CEL BĂTRÎN

Am aflat de la bătrînii satului că, sub uriașul și multi secularul stejar din comuna noastră (cu un diametru de 3,30 m), ar fi făcut un popas mai lung Mircea cel Bătrîn. De aceea noi, copiii din Uda de Sus, județul Argeș, am hotărît să-l îngrijim, să-l ocrotim. (Corespondentă: Elena Popescu).

NOTA REDACTIEI

Dragi prieteni din Uda de Sus, vă invidiem! Și acum o rugăminte cititorilor din întreaga țară: dacă în localitățile voastre se află asemenea mărturie, mai puțin cunoscută, despre mari evenimente sau eroi ai istoriei noastre, scrieți-ne neîntîrziat!

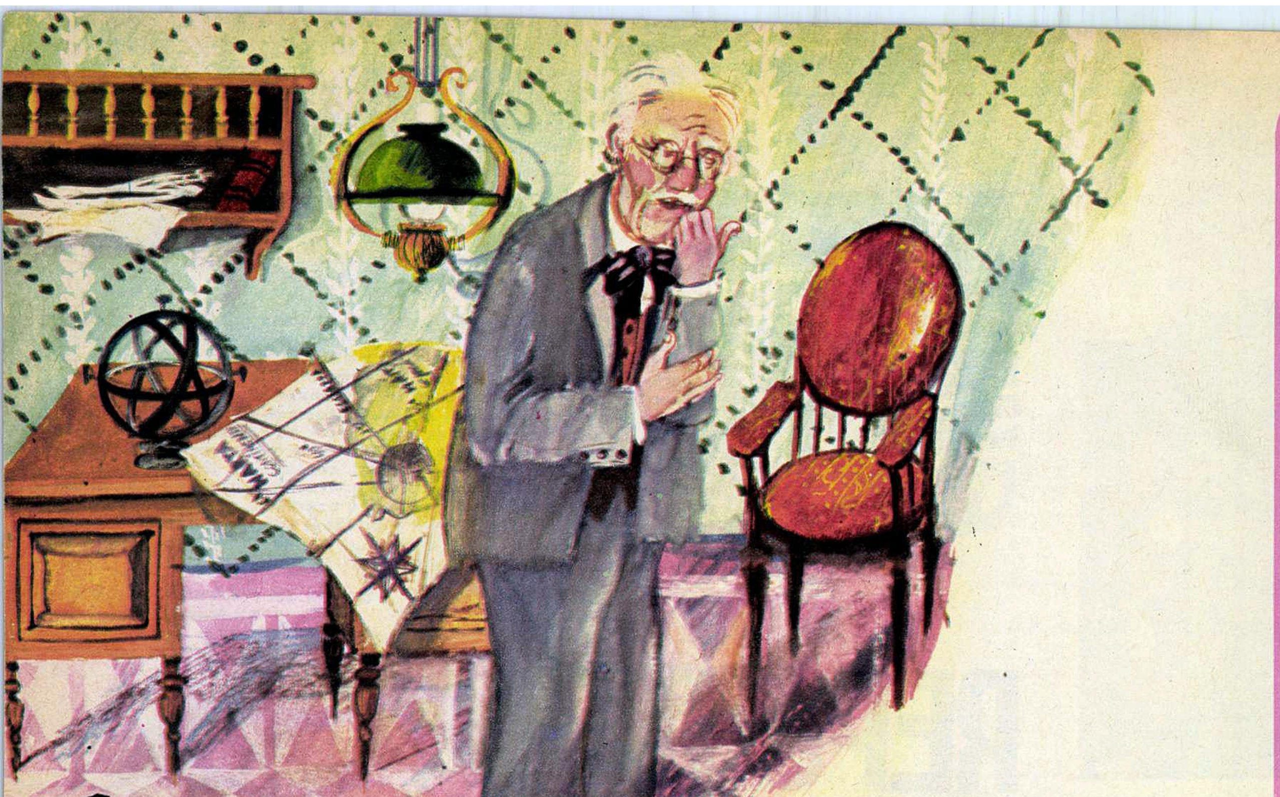

INSCRIPȚII

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Vecinul meu, bătrînul savant epigrafist, și-a petrecut anii tinereții descifrînd cuneiforme în Babilon și Chaldeea. Mai tîrziu, fredonînd o arie din Aida, a trecut în Egipt, unde după cîțiva ani au început să-i cadă primele fire de păr pe ultimele hieroglife nedescifrate. A colindat civilizația etruscă și cea cretană, iar la Mycene, privind în ochi vestiții lei de piatră, a simțit pentru prima oară nevoia ochelarilor. Citind apoi inscripțiile de pe zidurile Troiei s-a gîrbovit de tot și cînd, în sfîrșit, s-a reîntors în țară, a primit sulul de pergament prin care era declarat Președinte de onoare al Clubului Epigrafiștilor. Fotografia din colțul stîng al documentului era atît de neasemănătoare cu originalul încît o statuie de origine romană, martoră la eveniment, a suspinat nostalgic:

*— «Eheu, fugaces, Postume, Postume... Labuntur anni...»**

Ei, da... Într-adevăr, au trecut anii și omul acesta pentru care timp de o viață întreagă o zi fără enigme era, vorba cîntecului, o noapte nespus de grea, a ajuns pensionar. Sînt însă oameni pentru care inactivitatea e o boală și bătrînul savant era dintre aceștia. Ședea în șezlong și se topea, pierea, se stingea...

Pînă într-o zi cînd a ieșit în stradă. Ei bine, chiar în dreptul porții dădu cu ochii de o inscripție bizară pe trotuar. Era făcută cu cretă și părea un șarpe încolăcit în jurul cozii și priponit de cîteva sforicele de cărbune de un pătrat făcut cu humă!

Bătrînul epigrafist simți că reînvie:

— Cred că este o rămășiță a civilizației neobabiloniene, cugetă el și alergă în casă după lupă.

O găsi cu greutate în una din zecile de lăzi conținînd ciudatele sale colecții și reveni alergînd în stradă. De data aceasta, fără să mai pună lupa la ochi constată cu plăcere că enigmaticul scriitor adăugase încă vreo trei cercuri și ceva asemănător cu părul despletit al unei meduze, cu cretă albastră.

— Aha, exclamă savantul, lucrurile devin din ce în ce mai interesante! Este ceva ce am întîlnit o singură dată în zona australă. Cred că e o rămășiță a civilizației neopapuașe...

Studie pînă spre seară misterioasele linii. Cînd se întunecă se retrase în biblioteca sa pentru a-și verifica ipotezele.

A doua zi ieși din nou în stradă. Inscripția se îmbogățise. Un păienjeniș de linii de toate culorile, pe bază de cretă, cărbune și cărămidă, se întindea pe 20 de metri liniari de trotuar.

— Fantastic! Așa ceva n-am văzut decît într-o schiță prelevată în perimetrul african. E o rămășiță a civilizației Cotocuzilor, fără îndoială, se bucură frecîndu-și mîinile bătrînul savant.

Zilele următoare, timp de două săptămîni, venerabilul epigrafist nici nu se mai uită la șezlong, iar pe poștașul ce-i aducea pensia îl expedie aproape cu brutalitate.

*— De ce mă deranjezi? Lasă-mă în pace! Nolli tengere circulos meos!**)*

Ca un imens miceliu de ciupercă, inscripția cuprinsese acum întreaga stradă. Bătrînul alerga gîrbovit. Din loc în loc, măsura, desena, compara, se certa cu trecătorii ce călcau nepăsători inscripțiile și deveni un dușman neîmpăcat al cîinilor vagabonzi ce degradau diabolic de perseverenți îndeosebi inscripțiile din jurul stîlpilor.

Ipotezele cădeau și se ridicau ca niște popice.

— E o civilizație a maiașilor preistorici. Sau, poate, vreo rămășiță asuriană... sau... nu cumva e totuși opera grafică a omului zăpezilor??

Dar într-o bună zi vecinii nu-l mai văzură pe bătrînul epigrafist. «Ce s-a întîmplat?» se întrebau ei îngrijorați și mă rugară să îi fac o vizită. Am primit fără să stau pe gînduri. L-am găsit întins în șezlong. Părea obosit.

— Maestre, sînteți bolnav?

— Nu, îmi răspunde stins. Dar **nu mai am ce face...** *Am rezolvat misterul inscripțiilor pe asfalt. Știu din care civilizație fac parte inscripțiile cu pricina și acuma stau... Mă indispune inactivitatea. Asta e tot.*

— Și care e misterul? am întrebat cu sufletul la gură. Din ce civilizație fac parte? Neoasiriană?

— Nu.

— Neobabiloniană?

— Nu.

— Neomaiașă?

— Nu.

— Atunci?

Bătrînul clătină plictisit din cap.

— Nu este o civilizație sau, dacă vrei, este civilizația... necivilizaților, zise și — prefăcîndu-se că doarme — închise ochii. Iar eu am ieșit în vîrful picioarelor, apoi am alergat ca să vă spun cele ce urmează:

— Copii care scrieți pe asfalt! Nu vreau pentru nimic în lume să vă jignesc, dar vă rog să mă credeți: inscripțiile pe asfalt, pe case, pe garduri nu fac parte din nici o civilizație... Bănuiam eu de mult acest lucru, dar n-aș fi avut niciodată curajul să vi-l spun. Mă temeam să nu vă jignesc. Acum însă dacă mi-a confirmat-o însuși bătrînul epigrafist...

---

*) Ehei, trec anii, Postume, Postume... (Horațiu)

**) Nu te atinge de cercurile mele! (Arhimede)

Versuri de
GHEORGHE TOMOZEI

Danubiu

Dunărea lunecătoare
ca un prag de casă-mi pare,
prag de casă înflorată
ori de grindă încrustată,
prag de pînză albă, ninsă,
şi cu borangicuri scrisă,
prag de stele de zăpadă
şi de frunze din livadă,
prag de care toamna, vara,
calcă din vechime Ţara
şi din primăvară-n iarnă
cînd prind fulgii să se cearnă.
Prag de apă netedă,
niciodată veştedă
prag de nuferi şi argint
şi de peşti de mărgărit...

Dinţi de lapte

Sîmburii din mere coapte
sînt un fel de dinţi de lapte,
de amar şi de dulceaţă
care nu se trag cu aţă.

Niciodată nu mai cresc
sîmburii de măr domnesc,
ultimul ce se desprinde
e un sîmbure de minte.

Mărul, sîmburii de lemn
şi-i împrăştie şi-i semn
cînd i se goleşte-adîncul
că «îmbătrîneşte» ţîncul.

Mai bătrîn e-ntr-adevăr
deocamdată cu un măr...

Tom Sawyer

Cercei de cireşe, cercei de vişine
fetele-şi pun, în crîngul cîntător
în care berzele vin să se sprijine
în mereu acelaşi picior...

Vacanţă... În luminiş e vacanţă
şi e foc de porumbi şi e pace,
peştii cu solzi de faianţă
sar singuri în ace.

Cărţile dorm în fînul stogului,
băieţii-s pescari, în bulboane viclene
sperie trestia Topologului,
Topolog-Mississippi cu mrene.

Tom Sawyer se caţără-n pom
pîndind cuibarul paserei Roc,
ori chiar poetul satului e Tom
ori e morarul apelor din soc.

Vacanţă... Cerul, peste sălcii
e mai fraged ca botul mielului.
Tom Sawyer fumează din pipa păcii
tutunul de codiţa-şoricelului...

Atelier literar

RASPUNDE SCRISORILOR VOASTRE LITERARE

POETUL

VIRGIL TEODORESCU

SĂMÎNȚĂ MARCEL — Ferendia 242 — jud. Timiș

Neîndoios, poezia te vizitează și în același timp ești musafirul ei. Se pare că relațiile sînt din ce în ce mai strînse. Din poeziile trimise aș remarca: «Somn de poet» și «Ritual».

Rețin notația sensibilă: «Sculptura iernii s-a degradat/ În șiruri luni de lacrimi».

Te-aș sfătui să nu forțezi apariția simbolului. Acest lucru duce la efecte ieftine.

CRISTIAN POPESCU — Onești — jud. Vîlcea

Dragă Cristian Popescu, de ce nu-l lași pe fratele matale, «elevul» Lucian Popescu, să se prezinte singur? E atît de timid sau poate vrei să-i faci o surpriză? Spui că fratele matale este autorul unui serial: **Haiducii,** fiind pe punctul de-a încredința tiparului (revista **Oltul)** un alt serial. Te rog să-i comunici că la **seriale** se pricepe poate mai bine. La poezie încă nu.

CONSTANTINESCU MARIAN — Pitești — jud. Argeș

Ești foarte tînăr: ai abia treisprezece ani. În schimb, teribil de nerăbdător și energic. «Dacă poeziile următoare — ne somezi — sînt bune de publicat în revistă să le **bublicati**.» Nu putem să le **bublicăm.** Sînt niște însăilări minime, cuvinte aruncate la voia întîmplării. Deocamdată trebuie să citești dacă te atrage poezia. Să citești pe nerăsuflate.

ADELA R.

Îți respectăm dorința deși n-are de ce să-ți fie rușine. Te afli, cum prea bine zici, «într-o fază incipientă». Îți plac, se vede, **Pastelurile** lui Alecsandri. Nu e rău, desigur.

Dar fixîndu-te la Alecsandri vei scrie o poezie care nu mai corespunde vremii noastre. Să nu înțelegi greșit termenul «poezie modernă». A fi modern este, pentru un adevărat poet, o necesitate. Ca și necesitatea de-a călători cu avionul, de-a încerca să cucerești Luna.

VIȘINESCU ILINA — Corbeni — jud. Argeș

Cum «să imiți naivitatea»? N-aș putea să-ți spun cum, prin ce procedee, dar se poate imita, și uneori cu succes. E un lucru constatat că simulanții, după o îndelungată practică, încep să confunde simulacrul cu realitatea, în modul cel mai sincer, fără să urmărească vreun interes. Interesul a dispărut, dar a rămas duplicitatea. O perfectă monedă falsă pe care n-o mai deosebești de cea adevărată, decît dacă o pui sub microscop. «Botează» pămîntul cu stihuri» mai departe, dar te rog, fă mai des apel la puterea dumitale de concentrare.

Aștept să citesc poezii mai dense.

CAZACU FLORIN ADRIAN — Botoșani

Am examinat bucățile trimise. Nu sînt poezii, ci niște pastișe neîndemînatice. E imposibil să lauzi patria înșirînd tei de fel de banalități. Oricare ar fi obiectul ei, dragostea cere o expresie nobilă. Te poți convinge citind pe marii poeți.

ISTRATE MARIA — Tîrgul Neamț

Simple exerciții. Bîjbîieli. Nu știu ce să zic. Mai trimite.

ION CHIRAȘ — Petroșani — jud. Hunedoara

Dumneatale începi să fii un poet. Poeziile sînt încă inegale. N-am putut alege nimic spre publicare, deși trei dintre ele: «Zidul», «Cu sete nepotolită» și «Prospețime» mi-au reținut atenția. Stăruie să vezi **dincolo de aparențe, dincolo de crusta care învăluie lucrurile** și vei fi cu siguranță unul dintre poeții care **populează lumea cu floarea speranței!**

Trimite-mi ultimele dumitale poeme.

PAUL ANTONESCU — Moinești

Iartă-mă, dar îmi pari a fi un personaj misterios. Faci greșeli elementare de gramatică, ceea ce denotă o lectură scăzută și îmi trimiți niște poezii extrem de interesante, de unde aflu, spre surprinderea mea, că «Strada este păcatul cel dintîi» și că ai «cunoscut adevărul pe o bancă de iarbă».

Îți aparțin sau, (ținînd seama de ștersăturile din text și reluări de cuvinte), le-ai transcris de undeva?

GÎSCĂ A. ANICA — Dumitrești — jud. Vrancea

Poezia «Rămîi!» mi se pare a fi un fragment din poemul lui Luconin: «O zi de muncă». Mă înșel oare?

OANCEA M. LIDIA — com. Brazi, Ploiești — jud. Prahova

Copilărești de tot cele două poezii și pe deasupra versuri întregi luate din manualul de limba română. Citește și trimite ceva mai tîrziu.

GHEORGHIU DUMITRU — București

N-ai de ce să faci **mea culpa.** De data asta mi-ai trimis trei piese care pot fi numite **poeme.** Continuă să scrii în acest fel. Aștept altele.

DUMITRACHE RADU — București

Nu, dragul meu. Ce faci dumneatale e, în cel mai bun caz, cronică rimată. Nu vreau să te dezamăgesc, dar n-am găsit în textele trimise nici un dram de poezie.

PASCU ION — București

Prea puțin. Nu-mi pot da seama. Mai trimite.

CERNITU AURORA — Craiova

Ba da. Există un «embrion». Mai ales în «Paralele». Mai trimite.

STĂNILĂ MARIANA — com. Chirnogi — jud. Ilfov

Versuri superficiale. Palide imitații după Coșbuc. Încearcă să scapi de această tutelă. Și citește.

B.E. — Constanța

Îți respectăm dorința, cu toate că ni se pare ciudat. Desnădăjduit n-ai de ce să fii: ai un spirit de observație remarcabil și o înclinare evidentă pentru literatură. Dar lucrul acesta nu te scutește de a pune mîna pe fizică, pe matematică și așa mai departe. Eu cred că ar trebui să-ți faci un punct de onoare dovedindu-le celor din jur că un tînăr care se ocupă cu literatura se cuvine a fi, mai înainte de toate, un om cultivat și plin de rîvnă în ceea ce privește însușirea cunoștințelor. Te sfătuiesc să nu te lași de «prostii». Dimpotrivă: să le iei în serios. Să scrii și să-mi trimiți și mie cîte ceva.

VĂRZARU ANGELA — Găiești — jud. Dîmbovița

Textul trimis nu este concludent. Ca să spun drept n-am observat nimic neobișnuit, adică nimic care să-mi îngăduie să-ți dau un sfat în ceea ce privește alegerea profesiunii.

Din punct de vedere literar textul mi se pare mediocru, presărat cu greșeli de gramatică.

DUȚĂ D. STOICA — com. Berceni — jud. Prahova

Calchiezi. Te îmbeți cu vorbe goale. Găsește cel puțin un model mai avansat. Citește: Arghezi, Barbu, Bacovia, Blaga. Și, mai ales, citește poezie modernă.

EMMA ADAM — Gherla — jud. Cluj

Atît poeziile («Cerul și marea», de pildă) cît, mai cu seamă, povestirea fantastică de mici dimensiuni, aparțin unei persoane sensibile, cu bogată imaginație. Notații delicate, inteligente. Aștept un nou plic.

ION IONEL — Craiova

Interesant și bine scris. Se poate publica.

BĂLUȚĂ IONEL — Brăila

Progres evident. Bravo! Publicăm în acest număr al revistei : «În marea de cărbune» și «Pe gheața timpului».

In marea de cărbune

În marea de cărbune...
Zgomotele luminii,
Răzbat din soarele cărbunelui,
Coarnele cerbului,
Veghează florile cîmpului.

În marea de cărbune...
Cîntecul ciocîrliei,
Năvoadele locomotivelor
Coborîte asupra mării de
cărbune
Adorm, îmbrobodite
Cu o basma de apă.

Pe gheața timpului

Pe gheața timpului...
Aud metaforicul zumzet de
albine,
Văd goluri, de ape mereu pline,
Ploaia cerne
Silabe din gîndurile mele.

IONEL BĂLUȚĂ
cl. a VII-a A,
Școala generală nr. 222,
Brăila

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

ALEXAND

Evocare de DUMITRU ALMAȘ

1820—1873

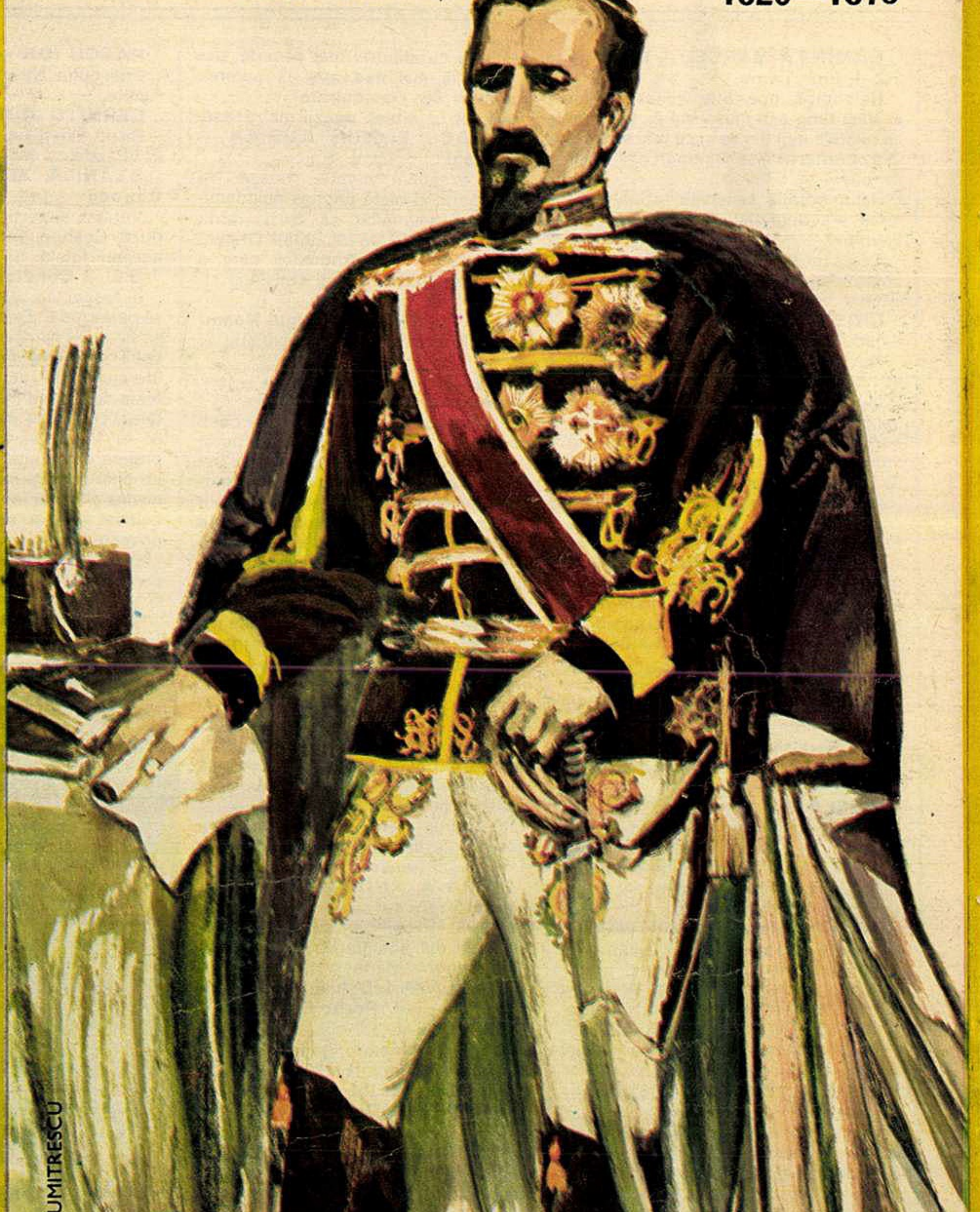

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

A trecut un veac și jumătate de cînd s-a născut acel bărbat care, dintr-un om modest, avea să devină Alexandru Ioan I, domnitorul României sau, pe scurt și pe graiul poporului, Cuza vodă, simbolul Unirii din 1859. Au trecut o sută unsprezece ani de cînd poporul a înfăptuit Unirea Moldovei cu Țara Românească, alegîndu-l pe Cuza domn. A fost o alegere fericită și o domnie cu spor și belșug, cu noroc. Ca domn, Alexandru Ioan I a știut să fie drept, bun și blînd. Bun și drept mai ales cu cei pe care domnitorii dinainte i-au urgisit peste măsură. A dat legi înțelepte. Și a făcut ca legea să fie tare, să înlocuiască abuzul și să strivească tirania. A fost omul cerut de acele vremi de mari transformări și nu s-a ferit, nici o clipă, să-i înfrunte pe boieri și pe călugări, să le ia pămînturile și să le împartă nevoiașilor. Nu s-a luptat eroic ca Ștefan cel Mare împotriva otomanilor. Nu și-a fulgerat spada în bătălii răsunătoare ca Mihai Viteazul. Și totuși poporul l-a admirat, l-a iubit și nu l-a uitat.

Totdeauna, în mintea poporului amintirea lui Cuza vodă a fost deosebit de vie. În fitece sat ori oraș s-a izvodit cîte-o istorioară despre faptele lui. Nu c-ar fi fost puțin obișnuite. Dimpotrivă: erau obișnuite, dar toate foarte aproape de înțelegerea, de dragostea celor mulți, de inima poporului. Povestașii întîmplărilor din vremea lui Cuza vodă încep de obicei așa: «Strașnic om a mai fost și Cuza-vodă! El ne-a dat pămînt, el a orînduit mai bine armata, el a făcut ocaua mai mare și neguțători mai cinstiți. El a făcut școalele. Trebuie să știți: Cuza-vodă nu era fudul. Umbla așa, ca noi. Ba, de multe ori, ca să prindă slujbașii necinstiți, judecătorii nedrepți ori pe cei ce umblau cu fofîrlica, își schimba fața și hainele, să nu-l cunoască nimeni, nici chiar aghiotanții lui, și pornea prin țară. Unde nu te așteptai, acolo îl găseai. Și unde pomeneai la el trăsuri și slugi puzderie, ori bogății vraf și grămadă, ca de pildă la Bibescu, domnitorul dinaintea lui? Acela se purta prin țară numai cu alai, în caleașcă aurită, cu șaisprezece cai albi, cu hamuri roșii și cu vizitii îmbrăcați numai în mătăsuri, cu galoane și țărțămuri în fel de fel de culori...»

Un cîntec popular zicea:

«Trăiască vodă Cuza, care
A făcut ocaua mare...
Brutarul și măcelarul,
Băcanul și cu pescarul,
Toți se prăpădesc de frică
Dacă-s prinși cu-ocaua mică...
Cuza-al nostru să domnească
Peste țară românească,
Încă cincizeci ierni și-o vară,
Căci avem acum o țară...».

Poporul își amintește că vodă Cuza s-a purtat cu multă demnitate în fața sultanului și l-a înduplecat să recunoască Unirea din 1859. Ba, mai mult, a eliberat toți robii români aflați în Țarigrad, în casele turcilor bogați. O altă povestire ni-l înfățișează pe Cuza în vizită la sultan. N-a vrut să se așeze în genunchi în fața padișahului cum făcuseră înaintașii lui, ci «a mers la palat drept, cu fruntea sus și cu sabia zornăind, ca un Făt-Frumos». Văzîndu-l înainte-i, drept, fără sfială, sultanul l-a întrebat cu mirare:

— «De ce ai venit așa?».

— «Așa **m-a trimes Țara!**» a răspuns Cuza, cu atîta mîndrie și curaj, încît sultanul a rămas gură căscată. Iar dacă a înțeles că are de-a face cu un om plămădit din alt aluat decît domnitorii de dinainte, un om vrednic, drept și curajos, l-a poftit la masă și l-a cinstit ca pe un conducător ales ce era.

Alte povestiri scot în lumină felul cum vodă Cuza umbla printre nevoiași, orășeni sau țărani. Așa, odată, îmbrăcat țărănește, merse pe cîmp. Îl văzu un plugar sărac, slugă la boier. Omenos, plugarul îl pofti la masă: mămăligă cu ceapă, ca la plug de nevoiaș.

— Tii! Da' așa mîncați pe-aici? întrebă oaspetele.

— Dacă n-avem altceva...

Oaspetele s-a așezat și a mîncat alături de plugar. Dar cînd sfîrșiră bucatele, drumețul

RU IOAN CUZA

IANUAIU.DCCCLIX

1

MedalieaUnirii, în amintirea actului de la 24 Ianuarie 1859. (Cabinetul numismatic al Academiei Republicii Socialiste România).

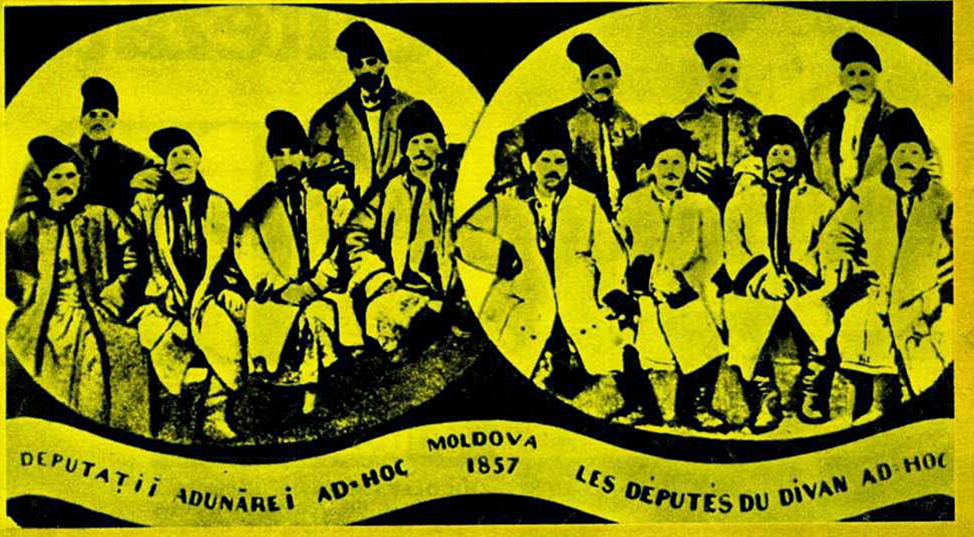

2

Deputații țărani sau «pontași» din Divanul ad-hoc moldovean. (Secția Stampe a Academiei Republicii Socialiste România)

oaspete, cu un cuvînt — Cuza, căci ați înțeles, el era — scoase dintr-un sac de la șold o ploscă plină cu vin grozav. Dădu jos de pe el hainele cele proaste, apăru în strai domnesc, aurit și lucitor ca soarele.

— Acum bea și nițel din ăsta de care beau eu la palat.

— Atunci, noroc și sănătate, mărite doamne! zise țăranul, cunoscîndu-l în sfîrșit pe vodă Cuza.

— Norocul vostru o să vină curînd, a zîmbit vodă, plecînd.

Și,într-adevăr, peste cîteva săptămîni, a venit legea care a împărțit pămînt țăranilor.

Cuza pedepsea sau își bătea joc de cei necinstiți, de negustorii lacomi. Cică odată și-a tras sarică mițoasă deasupra hainelor domnești, și-a îndesat căciulă ciobănească pe cap pînă peste urechi, și cum era și întuneric și ningea de nu se vedea om cu om, a luat-o razna prin Galați. Intră la un negustor și cere să-i dea o oca de vin. Dar ocaua să fie mare, de-a lui Cuza. Negustorul îi aduce o ulcică de-o jumătate de oca și i-o trîntește pe masă.

— D-apoi, bine, jupîne negustor, asta-i ocaua lui Cuza?

— Pentru un țărănoi ca tine, asta-i!

Cuza plătește și pleacă. Dar a doua zi, pîrcălabul Galațiului poruncește ca negustorul necinstit, care nu aplicase legea, să fie purtat prin tot tîrgul, cu ulcelele de gît, strigînd c-a înșelat lumea vînzînd c-o măsură mai mică decît ocaua lui Cuza și jurîndu-se că n-o să mai facă altădată.

«Bun suflet precum a fost Cuza n-a mai fost și poate nu va mai fi, cît ne va sta capul în nevoi, fie-i oasele drepte și sfinte! exclama un povestitor de prin Dorohoi. Cu suman ca al nostru și cu cojocul, iaca, așa umbla! Vezi că el era crai ales între mai marii crailor și de traiul nostru nu se rușina. Punea căciulă mocănească pe cap, era cu cămeșoaie de in ori de cînepă și-o lua prin țară să-și vadă stăpîniții...».

Poporul era încredințat că vodă Cuza stie cum să dreagă orice strîmbătate și să îndrepte pe calea cea bună pe orice ticălos. Odată a pedepsit aspru un judecător pe care l-a prins împărțind dreptate nu după lege, ci «după zimții galbenilor».

Într-o zi, ostașul de sentinelă de la poarta palatului nu l-a cunoscut și nu i-a prezentat arma. Cuza l-a întrebat de ce nu-i prezintă arma. Ostașul îl îndemnă să-și caute de drum.

— Să-mi caut de drum? întrebă vodă. Lasă că te-oi învăța eu cum să te porți cu acela care-ți dă pîine!

— Ce? Tu ești pitarul care ne dai pîinea crudă și mititică și încă mai ceri să-ți prezint arma? Șterge-o de-aici că te fac una cu pămîntul!

Cuza vodă a plecat. Îi plăcuse purtarea soldatului. Dar, cum a ajuns la palat, a luat aspre măsuri împotriva brutarului, care dă soldaților pîine crudă și mică.

S-au izvodit multe povestiri cu tîlc despre Cuza vodă și călugări. Nu le-a îngăduit fățărnicia, nedreptățile cu care tratau pe cei umili, lăcomia de averi, trufia. Odată mergea pe drum într-o căruță cu cal slăbănog de gîndeai că-i un calic oarecare. Voia să vadă ce se mai petrece prin țară și ținea să nu-l cunoască lumea. Pe drum s-a întîlnit cu stareţul mănăstirii Neamțului. Se lăfăia într-o trăsură mare, luxoasă, trasă de patru cai. Nu l-a cunoscut pe Cuza. S-a răstit la el, să se ferească din cale-i. Și pentru că i se părea că nu prea vrea, a poruncit vizitiului să-l biciuie. Vizitiul a împlinit porunca. Ba a mai dat și căruța nevoiașului în șanț. Cînd a ajuns în tîrgul Neamțului, l-a chemat pe stareț la pîrcălăbie. Cînd a văzut că omul bătut pe drum era chiar Cuza, a încremenit. A bîlbîit o rugăminte de iertare.

— Va să zică vă purtați ca niște boieri?! N-aveți milă de cei slabi și sărmani.! În loc să miluiți pe cel sărac, porunciți să-l bată cu biciul. Dacă-i așa, ca să nu mai fiți boieri, am să vă iau moșiile, să nu vă mai îmbuibați ca niște trîntori. Și așa a făcut vodă Cuza precum a zis.

Povestirile despre Cuza vodă, despre firea lui plină de omenie și cumsecădenie, de înțelepciune, de dreptate, de înțelegere pentru cei nevoiași, se potrivesc cu documentele istorice, cu legile și faptele lui Alexandru Ioan Cuza. Ele cuprind mult adevăr, exprimat într-un stil propriu poporului — al povestirii cu tîlc înțelept sau hîtru. Istoricul Nicolae Iorga, scotocind documentele vremii, scria că vodă Cuza «a întruchipat lupta de veacuri a săracului țăran român, veșnic obijduit și jignit peste marginile suferinței omenești, contra acelor exploatatori, din toate neamurile și cu nici un suflet»... Acest domn al poporului, așa de pașnic în toate, politicește «s-a bătut vitejește» cu ciocoii ca să facă Unirea și s-o consolideze prin legi bune, prin care se află și legea agrară. Dar «a doua zi după împroprietărire, care a fost, de fapt, sămînța cea bună pentru viitor, a căzut prin răzbunarea ciocoilor»... Cuza «a rămas pentru poporul nostru nu idolul de-o clipă, ci neuitatul părinte și binefăcător».

THEREZE STEINMETZ
(Olanda)
«Cerbul de aur»

LIZE MARKE
(Belgia)
«Cerbul de argint»

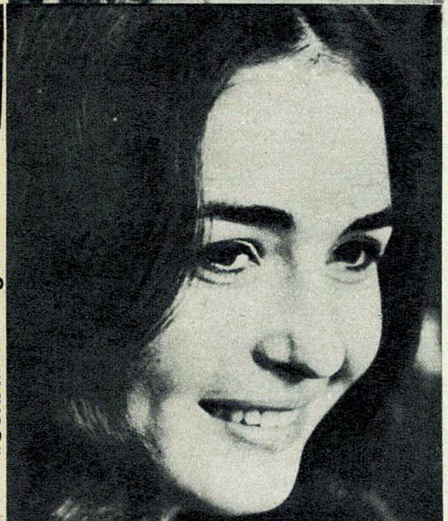

ANGELA SIMILEA
(România)
«Cerbul de argint»

PAȘA HRISTOVA
(Bulgaria)
«Cerbul de bronz»

Chiar după ce trec, sărbătorile își mai prelungesc încă mult timp ecourile bucuriei. Brașovul a oferit din nou timp de cîteva zile un anotimp al cîntecului în care ne-am întîlnit cu poezia delicată și luminoasă a Mariei Laforêt, dar și cu cîntecul frenetic al lui Raphael, cu blues-ul lui Memphis Slim și cu melodiile neliniștite ale Nicolettei, am urmărit cu plăcere cîntecul romantic, cu sentimente profunde al Mihaelei Mihai și ironia strengărească a Andei Călugăreanu. Vedetele și concurentele au adus pe scena brașoveană acel cîntec despre care Charles Aznavour spunea că **redă emoția, durerea sau veselia, că este acel «ceva mărunt» care te face să visezi sau să speri** . De aceea, nimeni nu s-a supărat că, în zilele Festivalului, voi, cei de vîrsta «cutezătorilor» v-ați umplut caietele cu autografe, ați decupat fotografiile vedetelor, le-ați scris pagini de admirație.

Pentru voi am ales datele și informațiile din aceste pagini despre ediția a III-a a Concursului și Festivalului internațional «Cerbul de aur».

Concursul organizat de revista noastră cu prilejul celei de a III-a ediții a «Cerbului de Aur» cu titlul **«Cel mai îndrăgit interpret sau interpretă de muzică ușoară»** s-a încheiat. Cititorii noștri au trimis **27 882 de cupoane.** Majoritatea, **64,2%** l-au desemnat pe **DORIN ANASTASIU, cel mai îndrăgit interpret.** Au mai intrunit adeziunea cititorilor noștri în ordinea alfabetică: Angela Similea, Doina Spătaru, Francine (Elveția), Joe Dolan (Irlanda), Robbie Rae (Țara Galilor).

Cutezătorii ȘI CERBUL DE AUR,

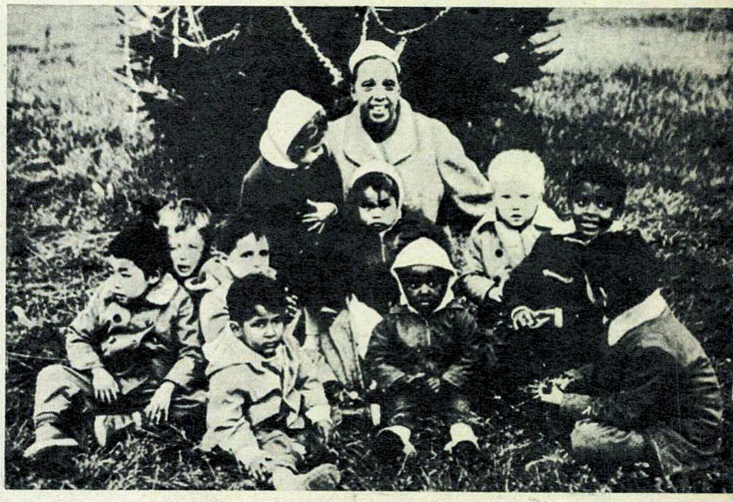

Special pentru Cutezătorii

NICOLETTA. Foarte tînără, fără nici un aer de vedetă, îmbrăcată simplu, cu o comportare firească. Stă de vorbă cu tine camaraderește.

— Ce este cîntecul pentru dumneavoastră, Nicoletta? o întrebăm.

«Cîntecul mă ajută să mă exprim, este limbajul meu, deși uneori îmi place să mă exprim și prin desen. (Nicoletta iubește pictura și ia, actualmente, la Paris, lecții cu un cunoscut maestru). Mă socotesc artistă și muncesc foarte mult pentru asta. Se întîmplă de multe ori ca în domeniul muzicii ușoare, pe lîngă adevărații artiști, să năvălească și nepoftiți. Cîntecul adevărat nu trebuie confundat cu comerțul de cîntece. În Franța, uneori, ele se lansează prin reclamă uitîndu-se că tinerii de 12 și 14 ani care își fac uneori adevărați idoli din cîntăreții de muzică ușoară sînt ușor influențabili. Lor le place muzica bună, ritmul, veselia; pentru ei trebuie un cîntec de calitate excelentă.

«Cutezătorilor» le dăruiesc un desen și-o îmbrățișare!»

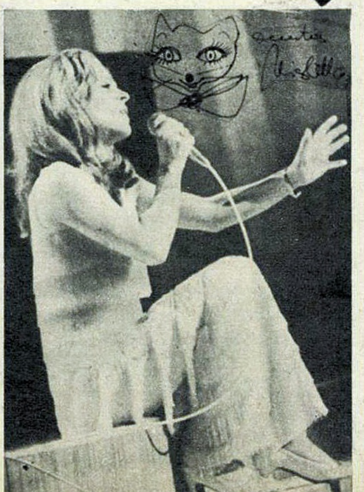

Special pentru Cutezătorii

JOSEPHINE BAKER, cea care timp de 40 de ani și-a închinat viața muzicii, a stîrnit și la Brașov furtuni de aplauze. În fața apariției acestei multilaterale artiste în vîrstă de 63 de ani rămîi uimit. Nu știi ce să admiri mai întîi la ea, forța vocii, căldura sufletului, bucuria de a se dărui, farmecul cu care se adresează sălii, optimismul pe care-l degajă întreaga ființă a ei. «Sourir toujours sourir», este deviza ei. Despre Josephine Baker știm că a înfiat 12 copii de naționalități diferite, pe care îi crește și-i educă. Gestul ei semnifică credința ca oamenii trebuie să trăiască în pace și prietenie și este în același timp crezul artei sale. Aveam deci multe motive de a ne fi apropiat cu sfiiciune de Josephine Baker. Am făcut-o totuși.

— Ne recomandăm: «Cutezătorii».

— O, îmi place nespus acest nume, eu însămi mă socotesc o cutezătoare și aș vrea să rămîn așa toată viața. Rugați-i pe cititorii voștri să-mi spună «Tante Josephine» și să-mi permită să duc la întoarcerea acasă, copiilor mei, îmbrățișări și sărutări din partea cutezătorilor. Cu atît mai mult cu cît le-am promis să le povestesc multe despre țara dumneavoastră frumoasă și despre oamenii ei veseli și buni.

În încheiere, ne-a scris:

— Un sărut pentru copiii din România, din partea lui Josephine.

1970

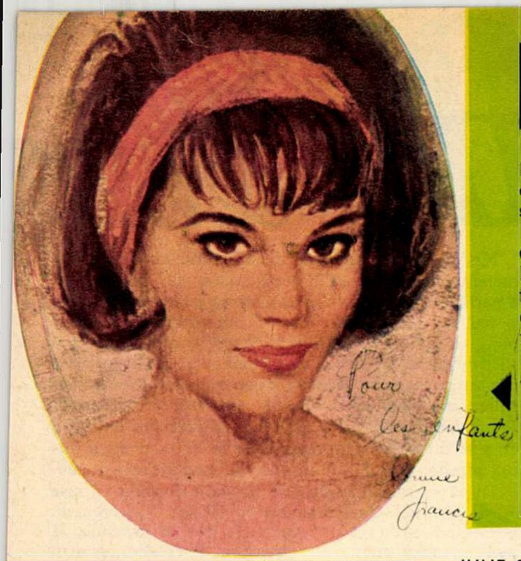

Special pentru
Cutezătorii

CONNIE FRANCIS (S.U.A.) De numele ei se leagă 15 milioane discuri, 20 filme muzicale și peste 2 000 de cîntece.

«Am început să cînt de la vîrsta de trei ani, m-a învățat bunica mea. La 14 ani, studiam cu toată seriozitatea muzica și încă de atunci cîntecul a fost — și așa a rămas — totul în viața mea. Îmi place să interpretez cîntecul în limba în care a fost scris, de aceea cînt în 13 limbi. «Cutezătorilor» vă rog să le transmiteți că-mi place la Brașov și că sînt fericită că mă aflu în România».

CEEA CE NU S-A VĂZUT PE SCENA FESTIVALULUI

• Munca de ceasuri, fără întrerupere, a orchestrei care, sub bagheta lui Sile Dinicu, trebuia în cel mai scurt timp să se adapteze la stilul fiecărui interpret în parte.

• Biroul unde, zilnic, poștașul descărca saci de scrisori de admirație pentru concurenți și vedete.

• Pe regizori și operatori care căutau pentru telespectatori cele mai inedite unghiuri.

• Pe maeștrii de lumină care, seară de seară, creau în sală o atmosferă prielnică fiecărui stil de muzică.

• Și, evident, nu s-a văzut pe scena Festivalului o întîmplare cu haz a concurentului Robbie Rae din Țara Galilor. La Brașov, el a fost cel mai tînăr concurent (are 17 ani și este din același district cu Tom Jones). Pletele lui lungi și bălaie îl făceau să fie luat adeseori drept fată. Într-o zi un băiat i-a sărutat mîna, «Bine, dar sînt bărbat» a spus tînărul jignit de confuzie. A doua zi însă și-a mai retezat din plete...

GALINA NENAŞEVA, U.R.S.S.

JULIE SAGET, Franța

FRANCINE, Elveția

JULIE SAGET (Franța) ne răspunde la cîteva întrebări:

— Ce înseamna sa fii cutezător?

— A fi tu însuți înseamnă după mine a fi cutezător. Și asta la 14 ani este extrem de important, căci e vîrsta cînd vrei să semeni ba cu unul ba cu altul, să te piepteni sau să te îmbraci ca vedeta favorită. Este vîrsta la care nu-ți place să asculți sfaturile celor mari deși, în fond îi imiți. Și atunci trebuie neapărat să fii tu însuți, să îndrăznești atît cît trebuie în ținută și comportare.

— Oare să fie adevărat că tinerilor le place din muzica ușoară numai ritmul?

— Nu, categoric, nu. Dau adeseori recitaluri la case de cultură din Franța. Acolo vin foarte mulți tineri. Am observat că ori de cîte ori este vorba de un cîntec adevărat, cu sentimente adevărate, tinerii mă urmăresc cu atenție. Lor le place ritmul, dar și melodia șoptită, cîntecul de meditație, cîntecul care transmite idei.

— La revedere, Julie, și-ți mulțumim în numele «Cutezătorilor».

MIHAELA MIHAI în mijlocul prietenilor ei: pionierii.

Special pentru
Cutezătorii
Best Wishes and good luck and keep the good work
Memphis Slim

MEMPHIS SLIM. L-ați privit pe micul ecran, i-ați văzut mîinile cu degetele ca niște ființe vii mișcîndu-se pe clapele pianului, improvizînd și interpretînd, acompaniindu-se uneori cu voce amplă.

«Îmi place blues-ul și l-am ales ca principal mijloc de a mă exprima, ne spune Slim. (Blues, cuvînt care înseamnă alean, este cîntecul în care negrul își povestește necazurile și bucuriile zilnice, suferințele și speranțele sale. Cîntat uneori cu un ton sfîșietor, alteori cu o undă de umor, blues-ul aduce o imagine a vieții negrilor). Blues-ul este viața mea și socotesc că de la el au pornit toate formele de jazz de mai tîrziu. Chiar dacă nu înțelegi cuvintele unui blues ai să înțelegi, fără îndoială, sentimentele pe care le exprimă. Pentru «Cutezătorii» — cele mai bune urări de noroc. Fiți atenți să munciți bine!» vă îndeamnă Slim în autograful său.

JOE DOLAN, Irlanda

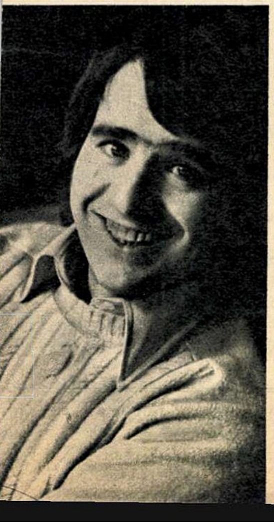

BERNADETTE, Scoția

Special pentru
Cutezătorii

Con cariño Raphael

Cu drag, Raphael

Pagini realizate de B. CARAGIALE
Foto: GHEORGHE CUCU

LA DATA CÎND AM TRIMIS ÎN TIPOGRAFIE COMENTARIUL NOSTRU, NU DISPUNEAM DE FOTOGRAFII CARE SĂ REDEA ASPECTE DIN MECIUL DESFĂȘURAT ÎN «PALATUL HANDBALULUI» DIN PARIS. DAR, DIN DORINȚA DE-A VI-I PREZENTA ȘI PRIN INTERMEDIUL PELICULEI PE CÎȚIVA DINTRE TRIPLII CAMPIONI MONDIALI LA HANDBAL, AM FOLOSIT FOTOGRAFII FĂCUTE ÎN ȚARĂ, ÎNAINTE ȘI DUPĂ ACEST EVENIMENT.

ÎN FOTOGRAFIA DE SUS: ACTUALII CAMPIONI AI LUMII LA HANDBAL PE AEROPORTUL «BĂNEASA», IMEDIAT DUPĂ REÎNTOARCEREA ÎN ȚARĂ.

80 DE MINUTE INCANDE CENTE

Nu, nu numai tricolorii handbalului nostru și tehnicienii lor au realizat, în după-amiaza zilei de 8 martie, o performanță uluitoare, așa cum se zice și se crede, ci și noi. Și noi, ceilalți, mari și mici deopotrivă, începînd cu deosebit de simpaticul Cristian Țopescu și sfîrșind cu al nu știu cîtelea locuitor al acestor plaiuri din sutele de mii, dacă nu chiar milioane, care, înșurubați în scaunele și fotoliile din fața televizoarelor sau aparatelor de radio, am reușit să rezistăm nu la 60, cum ar fi fost normal, nici măcar la 70, cum am fi putut admite, ci la 80 de minute de emoții copleșitoare.

După acest meci infernal, Gruia a declarat că cele 80 de minute l-au îmbătrînit cu 10 ani. Și-l credem, înțelegînd cu totul altceva decît pot să exprime, la modul direct, cuvintele respective. Îl credem, pentru că au fost 80 de minute la fel de incandescente, la fel de dogoritoare precum metalul care clocotește în vetrele cuptoarelor și furnalelor.

Acolo, destul de departe, la Paris, în după-amiaza acelei zile care, fără-ndoială, va rămîne memorabilă în istoria sportului nostru, am pășit pe tartanul terenului din «Le Palais du handball» unde avea să se decidă cine se va-ncununa cu laurii titlului suprem cu mari, foarte mari speranțe, dar, de ce n-am recunoaște, și cu mari, aproape la fel de mari temeri. Speranțele își aveau justificarea în tot ceea ce știam că e în urmă, în clasa înaltă a handbalului și-a handbaliștilor noștri, în succesele lor răsunătoare: dubli campioni mondiali (în 1961 și 1964) pe parcursul a 9 ani de cînd am pășit în această arenă, medaliați cu bronz în 1967, de 5 ori învingători, de două ori egali și abia o singură dată învinși în cele 8 întîlniri anterioare cu adversarii

---

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

DE OVIDIU ZOTTA

EPISODUL X

Seara, după cursuri, Marius alcătui o echipă operativă formată din Geo. Eschimosul și Prințesă. Șeful Bufnițelor, Palaghiță, trebuia luat prin surprindere și, în cazul cînd s-ar fi împotrivit, pus la punct cu energie. Cel mai indignat era Eschimosul, care nu se împăca deloc cu ideea că fusese dus de nas într-un chip atît de rușinos: «**Oh, mîinile mele ard de dorința de a-l înșfăca!**» Geo, în schimb, nu părea prea entuziasmat: «**Să nu ne grăbim. Bagă-ți mîinile în zăpadă, să ți le răcorești.** Eu — adulmecă Blondul — **simt că sîntem pe cale să ne amestecăm într-o chestiune despre care nu știm prea multe lucruri. V-o spun din experiență: s-ar putea să ne trezim în niște situații destul de complicate pentru a dori pe urmă să scăpăm de ele, dar va fi prea tîrziu!**». Cît despre Prințesă, el era încîntat: «**Să mergem! Repede! Ador situațiile complicate! Principalul e să aranjăm o încăierare ca lumea: jap, poc, trosc! O să vină și miliția, tot orașul va intra în fierbere! Splendid!**».

— Bine, rîse Marius. Ați vorbit, v-ați spus părerile, mie nu-mi rămîne decît să vă atrag respectuos atenția că am nimerit în afacerea asta din motive foarte diferite: eu — din pură întîmplare, Prințesă — fiindcă și-a dorit din toată inima să devină o haimana, Eschimosul — ca să-și găsească prieteni,iar Geo — pentru a petrece o vară de neuitat pe litoralul însorit... unde să uite de frumusețea aia de Valerica Sima! Totuși, orice se va întîmpla de acum înainte, va avea o importanță **egală** pentru fiecare din noi. Așadar, nimeni nu acționează după bunul lui plac, ci după cum e mai bine pentru noi toți. Vă mulțumesc pentru atenție și... da, era să uit: comanda e la mine!

În realitate, Marius era mult mai puțin sigur de el, ar fi cedat cu plăcere «comanda» dar cui? Geo era cu doi ani mai în vîrstă,însă avea o fire schimbătoare. Eschimosul — lucru important — nu și-ar fi pierdut cumpătul într-o împrejurare violentă,dar era prea lăudăros și nu strălucea de inteligență. Cît despre Prințesă, pentru el totul era un joc. «**Bine** — oftă în sine Marius — **să încerc tot eu. Dar nu știu cît voi rezista: vin tezele, se încheie trimestrul. Ei n-au de îndeplinit «Operațiunea Hercule», ce le pasă, pe cînd eu sînt obligat să iau note mari, m-am boierit, fără medii de 9 și 10 nu-mi mai tihnește masa!**»

Palaghiță locuia pe o stradă de la marginea orașului, strada Rădăcinei. Toate străzile din cartier aveau denumiri florale: Ghioceilor, Trandafirilor. Garoafei, Petalei, Polenului. Erau străzi lungi și înguste, pavate cu piatră. Case simple, necostisitoare. Prin curți cotcodăceau găini, guițau purceii. Auzeai porți trîntite, zgomotul ușilor, voci gospodărești strigînd în noapte «Cutare, închide păsările alea». Mirosea a fum, a rufe puse la uscat, a vanilie.

Casa lui Palaghiță era chiar pe colț. Ocupau, cu chirie, cele două încăperi din fund. Se știa că Palaghiță e orfan de tată, iar mama, femeie de serviciu la cinematograful Tomis, n-avea să vină înainte de începerea ultimului spectacol. «Echipa operativă» ciuli urechile: cineva cînta la chitară. «**Frumoasă primire! Cu muzică!**» rîse Geo. Sunetele căpătară deodată mai mult relief, mai multă putere. «**Sînt cel puțin patru chitare — o orchestră întreagă!**» spuse Marius. «**Ce facem?**». În alte condiții, numărul interpreților nu i-ar fi deranjat dar, după toate probabilitățile, orchestra cînta într-una din camerele lui Palaghiță!

— O fi ziua lui, zise Marius, dar n-o să renunțăm pentru atîta lucru. În orice caz, vom proceda cu înțelegere, uman: «Palaghiță, vino nițel pînă afară, vrem să te întrebăm ceva chestii, socoteli». Eventual, îl așteptăm pînă se termină petrecerea. Eschimosule, du-te și invită-l.

Eschimosul înghiți în sec și intră. Reveni peste un minut:

— Zice că să intrați înăuntru dacă aveți treabă cu el. Nu, nu-i nici o petrecere, dimpotrivă, Bufnițele muncesc: au înființat o orchestră de chitare și repetă de zor!

Pătrunseră într-o săliță rece și curată. Pe polițele așternute cu hîrtie dantelată se aflau ghivece cu flori, gutui, mere, borcane cu murături. Marius împinse ușa încăperii din dreapta; vreo opt băieți între șapte și unsprezece ani ridicară privirile din caietele în care scriau de zor. Aveau părul zburlit, nasurile pline de cerneală.

— Pardon! zise Marius, mirat. Ăștia-s frații lui Palaghiță?

— Numai trei dintre ei, îl lămuri Eschimosul. Ceilalți cinci au venit la meditație. Nu ți-am spus? Palaghiță dă meditații la matematică. Mai cîștigă și el cîte un ban.

— Mda, bombăni Marius — și deschise ușa din stînga.

Văzu patru băieți — Palaghiță pe dulap, Fred Apostolescu, pe pervaz și încă doi — unul pe pat, altul pe masă. Toți în maiouri, roșcovani, asudați și cu chitarele în mîini.

— Mă iertați că n-am ieșit să vă întîmpin, dar sînt lac de transpirație. Decît să fac o pneumonie, prefer să fiu nepoliticos, spuse zîmbind Palaghiță. Cine sînteți? Numai pe Eschimosul îl cunosc. Să facem prezentările.

Noii veniți dădură mîna cu «Bufnițele». Marius se strădui să rețină numele și chipul fiecăruia. Pe urmă — făcîndu-le cu discreție semn lui Geo, lui Prințesă și Eschimosului să fie pregătiți pentru orice eventualitate — se postă cu spatele la ușă, fixîndu-l cu priviri săgetătoare — cel puțin, așa își închipuia el — pe Palaghiță și pe prietenii lui.

— Vă sfătuiesc, înainte de toate, să

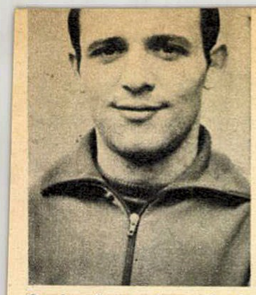

Gruia, tunarul nr. 1 al lumii.

...iar acesta e Penu, și el situat tot pe locul I între toți portarii de handbal din lume.

a căror replică urma s-o primim. Iar temerile... Ele se datorau lucidității noastre care nu putea să nu admită faptul incontestabil că handbaliștii din R.D. Germană constituiau un handicap extrem de serios, în ultimul timp valoarea lor fiind sensibil apropiată de a tricolorilor.

Și-am tremurat. Am tremurat pe scaunele și fotoliile din fața televizoarelor sau aparatelor de radio, pînă în clipa aceea cînd s-a auzit fluierul de început. Apoi, timp de 6 minute, care ni s-au părut 6 ore, am încremenit. Și doar mîinile noastre se mai mișcau frămîntînd o hîrtie sau colțul feții de masă, ori răsucind aiurea un creion. Pe urmă ne-am simțit palmele transpirate și mîinile ne-au căzut în jos, grele. Era în minutul 7 și scorul fusese deschis, dar nu de Gruia, nu de Oțelea, nu de Gațu, nu de Guneș, Chicid sau Samungi, ci de... Rost. Și-am stat așa alte cîteva minute, care ni s-au părut zile, uitîndu-ne cum tabela electronică înregistrează, implacabilă, golurile, cifrele schimbîndu-se în dreptul R.D. Germane, în dreptul României zeroul continuînd să se mențină cu o încăpățînare exasperată.

Au fost 10 sau 11 minute în care entuziasmul nostru a înghețat bocnă, ca apa unei bălți la minus 50 de grade. Ne mai rămînea, totuși, speranța. Ea, care nu ne-a părăsit nici o clipă! Speranța că gheața aceasta va fi spartă, totuși, și că gheața sfărîmată va putea fi topită. Și așa a fost. Trebuia să fie așa. Chicid a spart gheața, Gruia a sfărîmat-o și mai mult, Popescu o spulberă de tot. De-un timp, sărim în sus, plutim, dar brusc simțim din nou forța de atracție a gravitației și trebuie să ne așezăm pe scaune. Replica partenerilor noștri e viguroasă, neiertătoare, parcă atît așteaptă să-i egalăm pentru a ne depăși încă o dată. Și tot așa, într-un carusel fantastic, epuizant, de parcă am fi alergat după propria noastră umbră, de care ne desparte un singur pas, pe care însă nu reușim să-l facem și sunetul sirenei ne lasă cu inimile împovărate...

Dar, desigur, fiecare dintre noi a văzut, a auzit, a citit și cunoaște pe deasupra filmul meciului. Așa că n-are rost să-l mai derulăm. N-are rost și nici nu e în intenția noastră așa ceva, dar ce să facem, ne o greu să ne dezlipim de oricare dintre aceste minute,incandescente după cum am spus. Totuși, să încercăm. Să încercăm să ne amintim bucuria explozivă a clipei în care am reușit să ne depășim pentru prima oară propria umbră și să luăm conducerea, și de durerea, de tristețea cu care vedeam cum adversarii se țin de noi ca scaiul așa cum ne ținusem noi în primele 30 de minute. Să ne amintim de acele 30 sau 20 de secunde care mai rămăseseră din cele 60 de minute cînd, avînd avantajul unui gol, puteam fi campioni dacă Gruia nu greșea. Gruia a greșit, am rămas consternați, dar l-am iertat numaidecît, deși a permis ca propria noastră umbră să ne ajungă din urmă. L-am iertat, pentru că l-am înțeles, pentru că greșise în fața unor handbaliști la fel de mari ca și el.

Pe urmă a fost altceva. Au fost mai întîi 10, apoi încă 10 minute în care am uitat cu totul de noi. Eram cu toții acolo, pe tartanul terenului din parizianul «Palat al handbalului.» Au fost mai întîi 10,apoi încă o dată 10 minute în care și Gruia, și Oțelea, și Chicid, și Penu, și toți ceilalți au reușit să dovedească ceea ce noi știam și doream arzător: cá sînt, oricum, ceva mai buni decît adversarii lor. Nu mult, ci atît cît trebuie pentru a merita din plin laurii celor mai buni din lume.

A doua zi, după această infernală dispută sportivă, așa cum se întîmplă totdeauna în situații similare, telefonul de la redacția noastră a sunat foarte des. La celălalt capăt al firului ne asteptau întrebări. O mie și una de întrebări, printre care și aceasta: «**Nu credeți c-am fost favorizați de întîmplare? Dacă Penu nu apăra ultimul șut, dacă handbaliștii din R.D. Germană ar fi prins mingea în acele ultime secunde, ce-ar fi fost?**»

Nu știm ce-ar fi fost. Știm însă că Penu a apărat magistral acel ultim șut, știm că mingea nu ne-a scăpat din mînă în ultimele clipe, știm că în cele 80 de minute incandescente, handbaliștii noștri s-au dovedit a fi făcuți dintr-un aliaj care a rezistat mai bine temperaturii înalte de pe teren, din sală și din lume, și că tocmai de aceea au devenit campioni mondiali.

CONSTANTIN DIACONU

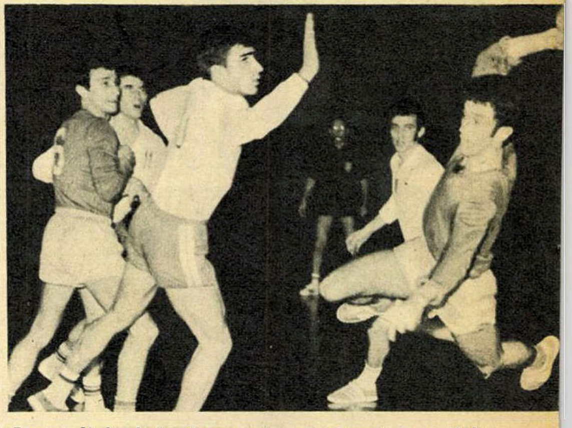

Cu mult înainte de acest campionat mondial GAȚU s-a dovedit un tunar de mare clasă.

---

fiți calmi și să nu faceți vreo prostie. (Aici lăsă o mică pauză, ca să-i înspăimînte și mai rău, dar Palaghiță îl privea ca pe un căzut din lună). Grupul vostru se intitulează **Bufnițele,** nu-i așa? (Ei încuviințară — da, și ce-i cu asta?). Ei bine, ȘTIM TOT despre voi: cu ce vă ocupați, ce procedee folosiți!

Palaghiță sări rîzînd, de pe dulap, drept în mijlocul încăperii:

— Ascultă, **față,** ești simpatic! Foarte simpatic! Zi înainte, vreau să mă distrez! E, e, ai rămas la... cum ai zis? Procedeele noastre. Te ascultăm!

Marius simți că își pierde cumpătul:

— Poate nu vă dați seama în ce situație sînteți! Iată unul din procedee: vă folosiți de oameni naivi și prostănaci (arătă spre Eschimosul care tresări indignat de aceste calificative) pentru a-i sili să fure!

Zîmbetul lui Palaghiță pieri:

— Ia stai, străine, ce tot vorbești? Spusele tale nu seamănă a glumă! Furia cată să ți-o stăpînești și spune-ne totul mai clar, de se poate!

Marius îl privi descumpănit; nu știa că lui Palaghiță îi place uneori să vorbească imitînd stilul poemelor antice.

Eschimosul scoase atunci jurnalul și-l ridică desfăcut, să vadă toți știrea subliniată energic cu creionul:

— Palaghiță, nu mai face pe neștiutorul! Uite ce scrie aici! Și acum, **i-me-diat** să scoateți tabloul la iveală.

— Aș face-o din toată inima, dar e imposibil! oftă Palaghiță. Cum ați ajuns la concluzia că sîntem amestecați în afacerea asta?!

— Nu mă prosti în față! se necăji Eschimosul. Ți-amintești cînd, de ziua lui Fred, ți-am spus că vreau să intru în grupul Bufnițelor?

— Da. Fred chiar a pus o vorbă bună pentru tine.

— Așa. Recunoști că mi-ai spus «O să-ți comunicăm ce probe trebuie să treci?»

— Bineînțeles.

— Iar a treia zi, mi-ați dat telefon, mi-ai comunicat ce am de făcut iar eu, prostul, am crezut că e vorba de un simplu joc!

Fruntea lui Palaghiță se umplu de cute:

— **Nu** ți-am dat nici un telefon, **nu** te-am pus la nici un fel de probă pentru că hotărîserăm de la bun început să nu te primim.

— Și de ce mă rog? roși Eschimosul.

— Așa. Ești tu băiat bun... dar lumea ar fi spus că o facem din interes, deoarece taică-tău are o funcție importantă. Repet: nu ți-am dat nici un telefon.

— Cum dovedești asta? interveni Marius, impresionat de sinceritatea pe care o simțea în glasul lui Palaghiță.

— Într-o mie de feluri. De exemplu, poftindu-vă pe toți la miliție. Sînteți proști, zise disprețuitor Palaghiță. Eu vreau să ajung **cineva,** probabil cel mai mare medic din România; învăț pînă la unu noaptea, în timpul tezelor nu dorm deloc; sînt cel mai bun elev din școală și, probabil, din oraș; dau meditații ca să-mi pot cumpăra tratate de anatomie, de fiziologie, de... dar ce să vă mai înșir aici toate specialitățile că tot n-o să înțelegeți! Cum o să fiu atît de nerod încît să distrug tot ce am făcut pînă acum și, mai ales, tot ce mă așteaptă de acum încolo?

Pe Marius îl cuprinse o mare nesiguranță:

— Bine. Să zicem că nu voi l-ați chemat pe Eschimosul la telefon. Dar **cineva** l-a chemat totuși, și nu oricum, ci vorbindu-i ca din partea voastră, a Bufnițelor!

— E primul lucru inteligent pe care-l spui — zise Palaghiță — și trebuie să recunosc că mă îngrijorează. Merită să chibzuim asupra lui.

(VA URMA)

DIAMANTELE NEGRE

8

Scenariu: AUREL WEISS **Ilustrații: NICU RUSSU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ASCUNȘI ÎN TUFIȘ, DINU ȘI ANCA SÎNT MARTORII UNEI STRANII CEREMONII DENUMITĂ KARAKURARE. FIICA MARELUI ȘEF AL TRIBULUI, GURU, ESTE ALEASĂ PENTRU A FI SACRIFICATĂ.

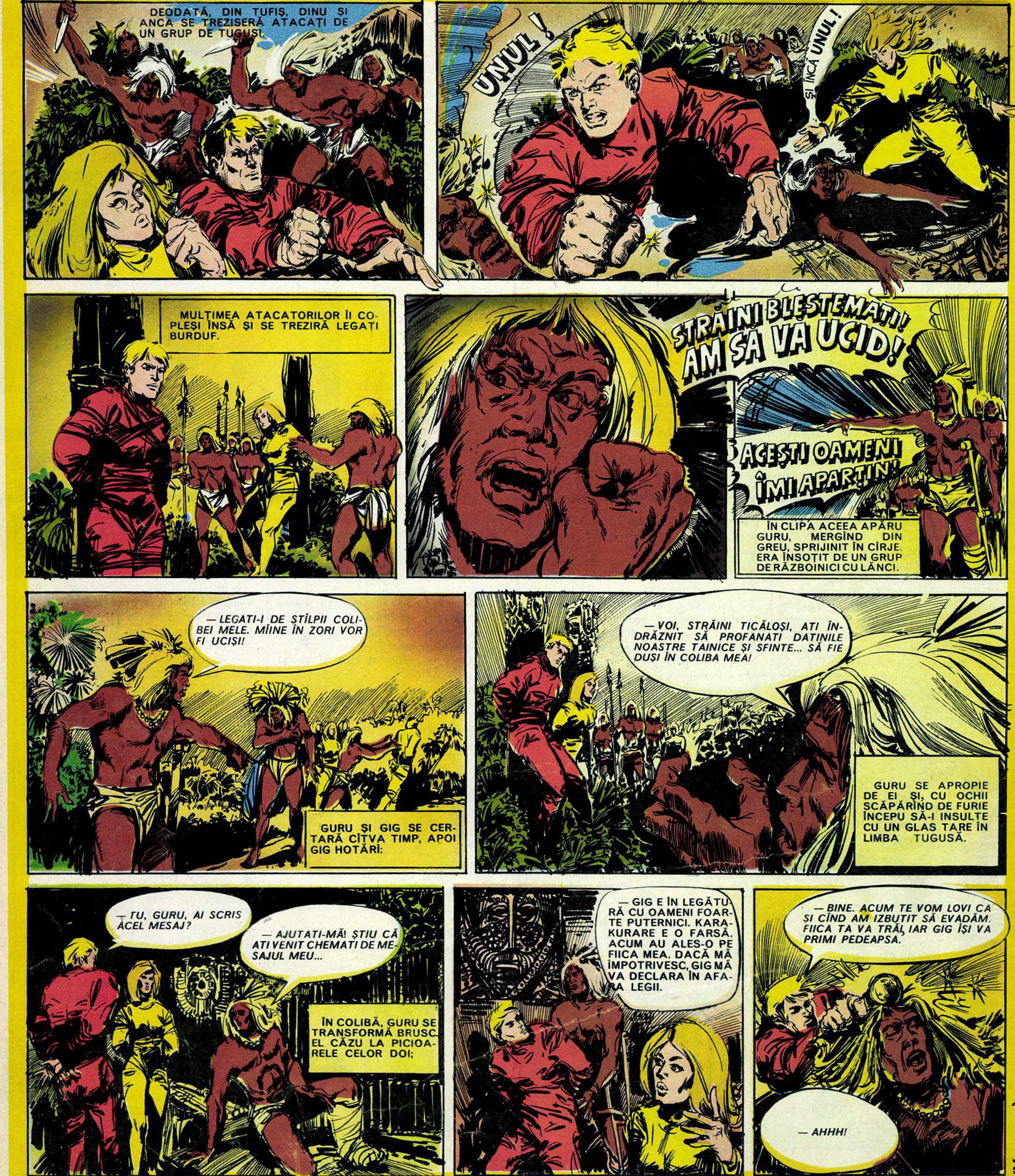
DEODATĂ, DIN TUFIȘ, DINU ȘI ANCA SE TREZISERĂ ATACAȚI DE UN GRUP DE TUGUȘI.
UNUL!
ȘI ÎNCĂ UNUL!
MULȚIMEA ATACATORILOR ÎI COPLEȘI ÎNSĂ ȘI SE TREZIRĂ LEGAȚI BURDUF.
STRĂINI BLESTEMAȚI! AM SĂ VĂ UCID!
ACEȘTI OAMENI ÎMI APARȚIN!
ÎN CLIPA ACEEA APĂRU GURU, MERGÎND DIN GREU, SPRIJINIT ÎN CÎRJE. ERA ÎNSOȚIT DE UN GRUP DE RĂZBOINICI CU LĂNCI.
— LEGAȚI-I DE STÎLPII COLIBEI MELE. MÎINE ÎN ZORI VOR FI UCIȘI!
GURU ȘI GIG SE CERTARĂ CÎTVA TIMP, APOI GIG HOTĂRÎ:
— VOI, STRĂINI TICĂLOȘI, AȚI ÎNDRĂZNIT SĂ PROFANAȚI DATINILE NOASTRE TAINICE ȘI SFINTE... SĂ FIE DUȘI ÎN COLIBA MEA!
GURU SE APROPIE DE EI ȘI, CU OCHII SCĂPĂRÎND DE FURIE ÎNCEPU SĂ-I INSULTE CU UN GLAS TARE ÎN LIMBA TUGUSĂ.
— TU, GURU, AI SCRIS ACEL MESAJ?
— AJUTAȚI-MĂ! ȘTIU CĂ AȚI VENIT CHEMAȚI DE MESAJUL MEU...
ÎN COLIBĂ, GURU SE TRANSFORMĂ BRUSC. EL CĂZU LA PICIOARELE CELOR DOI;
— GIG E ÎN LEGĂTURĂ CU OAMENI FOARTE PUTERNICI. KARAKURARE E O FARSĂ. ACUM AU ALES-O PE FIICA MEA. DACĂ MĂ ÎMPOTRIVESC, GIG MĂ VA DECLARA ÎN AFARA LEGII.
— BINE. ACUM TE VOM LOVI CA ȘI CÎND AM IZBUTIT SĂ EVADĂM. FIICA TA VA TRĂI, IAR GIG ÎȘI VA PRIMI PEDEAPSA.
— AHHH!

(Va urma)

Ca şi «voalul de mireasă», coada peştelui chinezesc «Telescopul-voal de mireasă» (carassius auratus) — de culoare roşie sau albastră — desfăşoară un dans unduitor şi misterios.

ANTENE

Un ceas deşteptător... dansator a fost fabricat în Franţa. În momentul cînd începe să sune, el sare şi-şi stropeşte proprietarul cu parfum. Dacă acesta nu se trezeşte, ceasul începe «să tropăie din picioare», producînd zgomotul pe care l-ar face o persoană aflată în dormitor.

Taxatorul automat este denumită instalaţia introdusă la metroul din Londra. Pasagerul pune biletul într-un automat de pe peron. Automatul restituie biletul şi o celulă fotoelectrică deschide uşa de acces.

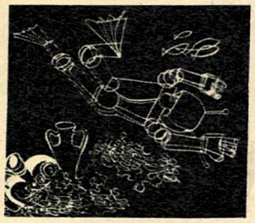

Un robot comandat de la distanţă, pentru cercetarea fundului mării la adîncimi de pînă la 330 m, a fost pus la punct în Anglia. Aparatul, asemănător unui cărăbuş uriaş, realizează o viteză orară de 5 noduri (9 km) şi poate aduce la suprafaţă greutăţi pînă la 20 kg.

°AFIŞ°

PENTRU SAPTAMINA ACEASTA VĂ RECOMANDĂM:

— *O CARTE: «Copii minune» de Theodor Bălan. Apărută în colecţia «Biblioteca şcolarului», seria «Preludii», o evocare a cîtorva dintre cele mai ilustre figuri de savanţi, inventatori, oameni de artă, a căror genialitate s-a manifestat încă de la cea mai precoce vîrstă.*

— *UN FILM: «Războiul domniţelor», film istoric, producţie a studiourilor româneşti.*

— *UN SPECTACOL DE CIRC: «Carnavalul circului», o nouă premieră la Circul de Stat din Capitală. În program, între altele, dresură de lei, tigri, numere de clovnerie, acrobaţie etc.*

— *O PIESĂ DE TEATRU: «Coana Chiriţa», la Teatrul Naţional I.L. Caragiale, Sala Comedia.*

O EXPOZIŢIE. Expoziţia de acuarele, ulei, ceracolor şi pictură pe sticlă, deschisă zilnic în incinta Şcolii generale nr. 96 din Capitală. Autorul lucrărilor este pionierul Rareş Pantea din clasa a VI-a.

CONCURSUL «MINITEHNICUS»

CURIER

Însoţiţi construcţiile prezentate de voi la concurs de toată documentaţia necesară: schema de principiu, descrierea construcţiei, modul în care funcţionează. Pentru construcţiile electrice nu uitaţi să indicaţi voltajul pe care îl suportă. Nedînd aceste indicaţii, riscaţi ca aparatele voastre să se ardă.

Nu neglijaţi aspectul estetic al construcţiilor voastre. Aplicaţi vopsea rezistentă, alegeţi culori frumoase. Nu uitaţi că finisajul constituie o condiţie a concursului. Va fi foarte plăcut dacă navelor, vehiculelor terestre sau aeriene pe care le construiţi le veţi da nume sugestive.

CELE DE MAI SUS SÎNT VALABILE ÎN TOTALITATE ŞI PENTRU CONCURENŢII ABSOLVENŢI AI CLASEI A VIII-A CARE VOR TRIMITE LUCRĂRILE DIRECT LA REDACŢIE.

PAGINA 5 MAGAZIN

UN JOC PENTRU VOI

COADA Şarpelui

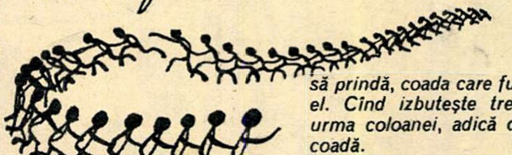

Jucătorii se aşază în flanc cîte unul. Fiecare îl ia pe cel din faţa lui de curea. Coloana reprezintă «Şarpele», prima treime fiind «capul» său, iar restul «coada». Capul trebuie să prindă, coada care fuge de el. Cînd izbuteşte trece în urma coloanei, adică devine coadă.

Jucătorii n-au voie să se desprindă unul de celălalt. Cel care se desprinde de jucătorul din faţa lui, iese din joc.

Stop!

Vreţi să construiţi, cu mijloace proprii, un aeromodel cu motor? Dar un submarin? Dar o cameră de luat vederi? În acest caz reinnoiţi-vă din timp abonamentele la «Racheta cutezătorilor»! Preţul unui abonament pe trei luni este de 4,50 lei, iar pe 6 luni 9 lei. Abonamentele se fac la factorii poştali, oficiile şi agenţiile PTTR, precum şi la difuzorii de presă din şcoli.

JOIA VIITOARE ÎN «CUTEZĂTORII»...

... veţi citi despre plantele bizare de pe întregul glob pămîntesc, răspîndite pe o suprafaţă de... cîteva sute de metri pătraţi. Acest minunat teren se află situat pe platoul Feleacului din Podişul Transilvaniei.

Ştiţi despre ce este vorba? Cei care n-aţi ghicit veţi afla săptămîna viitoare.

un zîmbet cu...

Un palavragiu îl plictisea pe Aristotel cu povestirile sale aiurite şi fără rost.

— Ei, îi spune vorbăreţul într-un tîrziu, nu eşti uimit de tot ce-ai auzit?

— Da, recunoscu celebrul filozof. Ceea ce mă miră însă e că cineva are urechi să te asculte, cînd are picioare să scape de dumneata.

Într-o duminică, Beethoven se hotărî să ia masa la un restaurant. Se aşeză la una din mese şi ciocăni cu degetul într-un pahar pentru a atrage atenţia ospătarului. Acesta nu veni imediat. Ca să nu se plictisească, Beethoven scoase din buzunar caietul cu care umbla permanent şi continuă o compoziţie începută mai de mult. Absorbit de munca sa, nici nu auzi cînd ospătarul veni la masă şi-l întrebă ce doreşte. Terminînd lucrarea muzicală marele compozitor strigă:

— Plata!

Beethoven a fost foarte surprins cînd i s-a spus că nu datorează nimic deoarece nu... mîncase!

SFINX

ÎN MIŞCARE!

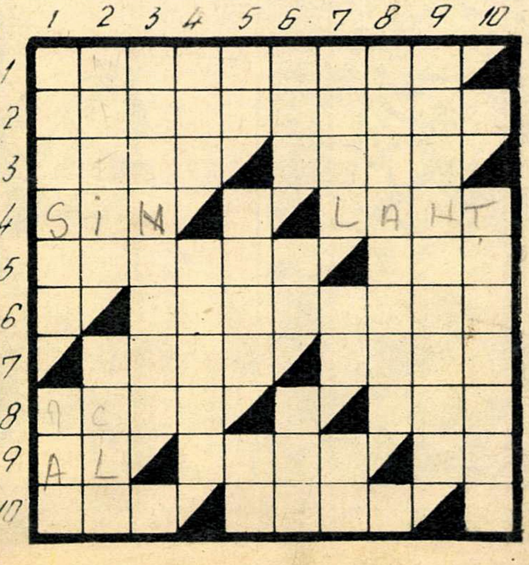

ORIZONTAL: 1. Tot pe drum! 2. Arteră cu străzi laterale. 3. Celebru drum roman. Pun în mişcare prin învîrtire un vehicul. 4. Sinus (abr.). Pune în mişcare roata din spate a bicicletei. 5. Trăgător la edec. Spaţiu de deplasare pentru «Carul mic» sau «Carul mare». 6. Luate ca amintire din excursii şi drumeţii. 7. Ca lămîile! Anexă la motocicletă. 8. Asociaţie a automobiliştilor români. A trage brazde. 9. La începutul alfabetului. Mică planetă între Pămînt şi Marte. Din mers! 10. Loc de agrement şi plimbări cu barca. Îmbietoare, şerpuiesc prin parcuri şi grădini. VERTICAL: 1. Traiectorie. Folosit la călărie sau tracţiune. 2. Un tren cu mare viteză. Culoare care indică pasajele de trecere pentru pietoni. 3. Celebrul autor al poeziilor «Fiind băiet păduri cutreieram» şi «Ce te legeni»... 4. Indică dreapta la un car cu boi. Obligă la viraje. 5. În afară! Călătoresc pe ape. Îşi trimite razele asupra piramidelor. 6. Tragere la ţintă. A doua pe scara muzicală. Trimis. 7. Mişcare în jurul unui punct fix. Poftim, nepoliticos. La seceră! 8. A încurcat drumurile (fem.). 9. Drum de urmat după ce a fost fixat (pl.). 10. A accelera ritmul... inimii!

Prof. TEODOR AXIOTI

«RACHETA CUTEZĂTORILOR» nr. 3 vă invită la **primul curs auto deschis tuturor copiilor.**

La volan: **PROFESORUL PARBRIZ**

Aventurile lui Crăiţă

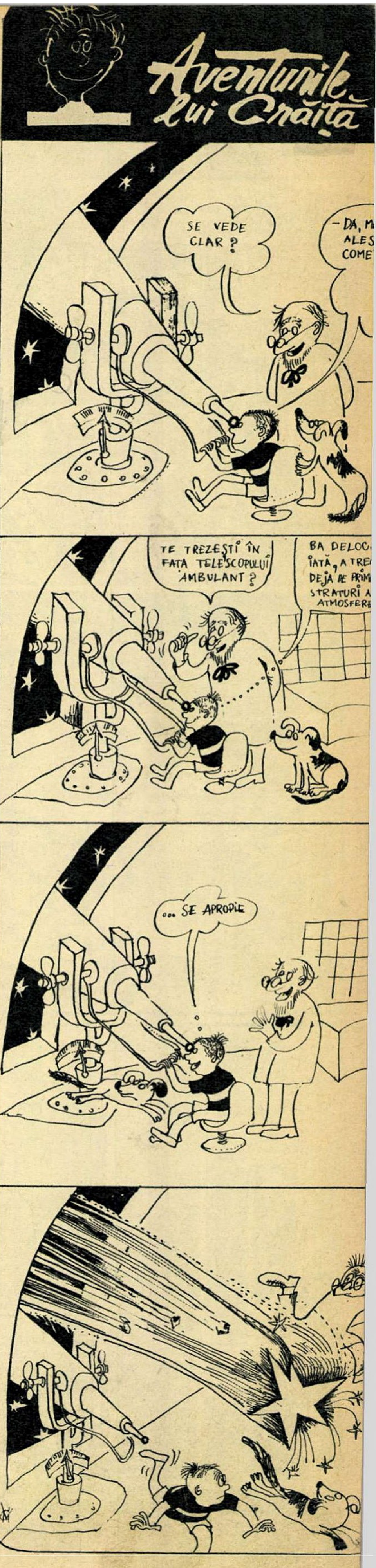

TAINA CORBULUI DE AUR

Scenariu : IULIU RAȚIU
Ilustrații: TEODOR BOGOI

9

PĂCĂLINDU-I CĂ SCRISOAREA DIN CASETĂ ESTE ÎNCĂ LA EL, COSTEA ÎI ATRAGE PE CEI DOI MERCENARI ÎN TEMNIȚĂ, UNDE ESTE ÎNCARCERAT.

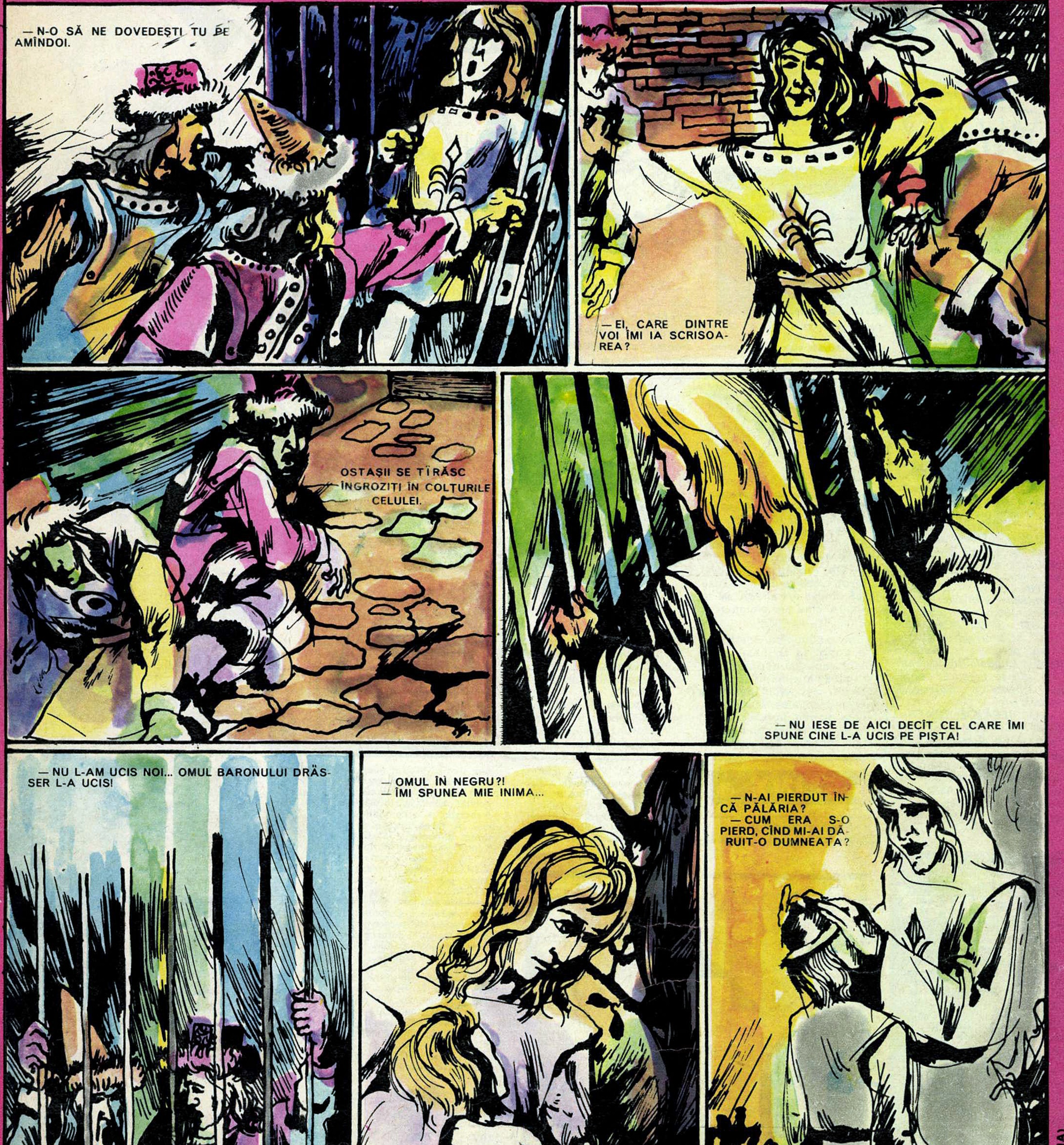
— N-O SĂ NE DOVEDEȘTI TU PE AMÎNDOI.
— EI, CARE DINTRE VOI ÎMI IA SCRISOAREA?
OSTAȘII SE TÎRĂSC ÎNGROZIȚI ÎN COLȚURILE CELULEI.
— NU IESE DE AICI DECÎT CEL CARE ÎMI SPUNE CINE L-A UCIS PE PIȘTA!
— NU L-AM UCIS NOI... OMUL BARONULUI DRĂSSER L-A UCIS!
— OMUL ÎN NEGRU?!
— ÎMI SPUNEA MIE INIMA...
— N-AI PIERDUT ÎNCĂ PĂLĂRIA?
— CUM ERA S-O PIERD, CÎND MI-AI DĂRUIT-O DUMNEATA?

(VA URMA)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.

Redactor de număr: A. LECCA. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile PTTR de către factorii poștali și difuzorii de presă.

1 leu

41033